

JAZZFLITS NUMMER 450

29 DECEMBER 2025

IN DIT NUMMER:

2 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

7 JAZZ OP DE PLAAT

Susanne Alt, Suzan Veneman,
Tim Vermeulen, Ruud Voesten,
Nabou, Carmen Gomes, Deadeye,
Milly Scott, SML, Wes Smith e.a.

18 JAZZ OP HET PODIUM

EN VERDER (ONDER MEER):

23 Come rain or come shine (R. Bergamin)

25 Jaarlijstjes (Jaap Lampe)

27 Lou Bennett (Erik Carrette)

34 David Stone Martin (Hans van Eeden)

22¹/₃ JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 01 2026

2003

JAZZ FLITS

DE JAZZNIEUWSBRIEF

2007

2026

De medewerkers van
Jazzflits wensen
u een voorspoedig 2026 en
zien u graag terug op
www.jazznu.com.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR NIEUWSGIERIGE LIEFHEBBERS

HET LAATSTE NUMMER VAN JAZZFLITS...

Na 22 jaar en vier maanden nemen we met dit nummer afscheid van Jazzflits als pdf en tevens van de naam Jazzflits (voor het hoe en waarom van deze stap verwijzen we u graag naar de voorpagina van Jazzflits 448). We doen dat met enige weemoed, maar zijn tevens vreugdevol gestemd over de geboorte van wat je Jazzflits 2.0 kunt noemen. Die 2.0-versie zou je kunnen typeren als 'oude wijn in nieuwe zakken'. Een gezegde dat meestal verre van complimenteus bedoeld is, maar in dit geval hopelijk uw vertrouwen wekt. Want vanaf 1 januari 2026 kunt u al onze medewerkers gewoon weer aantreffen, zij het op een nieuwe plek: in het e-zine JazzNu op www.jazznu.com. Als slotakkoord van de eerste ruim 22 jaar zetten we de medewerkers die Jazzflits in die periode mogelijk maakten graag een keer op een rij voor u (in de hoop niemand vergeten te zijn):

Sjoerd van Aelst, Jan Wouter Alt (oude stijl), Tom Beetz, Ruud Bergamin, Gerard Bielderma (oude stijl), Paul Blair † (New York), Reinier van Bevervoorde, Henk de Boer † (website), Erik Carrette, Arne Van Coillie, Erik van Doorne (website), Hans van Eeden, Hessel Fluitman, Feike Grit (oude stijl), Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Coen de Jonge, Klaas Koopman †, Peter J. Korten, Simon Korteweg †, Lex Lammen †, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jaap Lüdeke †, Ton Luiting †, Rosaria Macri (fotografie), Marc Mommaas (New York), Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Bart Noorman, Gijs Ornée, Roos Plaatsman (New York), Rolf Polak, Milan Popov, Lo Reizevoort, Jorre Reynders, Loes Rusch, Sandra Sanders (eindredactie, tekstcorrectie), Marcel Schikhof, Joke Schot (fotografie), Jean Schoubs (fotografie), Willem Schwertmann (fotografie), Han Schulte † en Jeroen de Valk.

Tot ziens op www.jazznu.com!

Hans van Eeden, oprichter en hoofdredacteur Jazzflits

BERICHTEN

Nieuw album Teus Nobel in de maak

Trompettist Teus Nobel heeft begin december een nieuw album opgenomen. Hij deed dat samen met gitarist Teis Semey, bassist Jasper Hoiby en drummer Niek de Bruijn. Het album gaat 'Child's Play' heten en komt in de herfst van volgend jaar uit.

Nieuw bigbandfestival in Zwolle

Onder de naam Big Band & Beyond vindt op zaterdag 31 januari 2026 in Schouwburg Odeon in Zwolle de eerste editie plaats van een nieuw tweejaarlijks bigbandfestival. Het is een initiatief van het Millennium Jazz Orchestra (MJO) en orkestleider Joan Reinders is de artistiek leider van het festival. Hij nodigde voor deze eerste keer onder meer de Meander Bigband, Bigband Allotria, de Millennium Youth Big Band en het Jong Jazz Orchestra of the Concertgebouw onder leiding van Chris Muller uit. Een speciaal onderdeel is de International Big Band Composition Contest (IBBCC), een internationale compositiewedstrijd voor nieuwe bigbandmuziek. Uit de inzendingen selecteert een vakjury drie composities, die 's avonds worden uitgevoerd door het MJO met zangeres Fleurine. Een internationale jury kiest vervolgens de winnende compositie. De componist daarvan ontvangt de IBBCC Award.

Info: <https://bigbandandbeyond.nl/>

Nieuwste album Cor Bakker in middag en avond gemaakt

Begin november is een nieuw album van pianist Cor Bakker verschenen onder de titel 'Momentum Vol. 2'. Het album kwam vorig jaar zomer onder bijzondere omstandigheden tot stand, zo vertelt Bakker op Facebook: "We (Cor Bakker, bassist Jeroen Vierdag en drummer Frits Landesbergen; red.) hadden in Italië maar één middag en avond een studio beschikbaar om een nieuw album op te nemen. Maar we zaten in een fantastische 'flow' met elkaar, zodat we maar liefst negentien stukken hebben opgenomen. Heel bijzonder! Het zijn eigen stukken, maar bijvoorbeeld ook 'Michelle' van de Beatles. In een versie waarin de bijzondere Humphrey Campbell het heeft gezongen. Deze opname is een eerbetoon aan deze veel te vroeg overleden vriend." Campbell overleed in maart 2024.

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/j3cde9vm>

Daan Kluwer Quintet, met vlnr: Daan Kluwer (sax), Jelle Willems (toetsen), Ella Zirina (gitaar), Tim Hennekes (drums) en William Barrett (contrabas). (Persfoto)

DAAN KLUWER EN LOEK VAN DEN BERG IN FINALE KEEP AN EYE THE RECORDS 2026

Saxofonist Daan Kluwer en pianist Loek van den Berg staan met hun formaties in de finale van Keep An Eye The Records 2026. Ook Woodcraft, Ruda Krua, TJ's Pretty People, het Igor Ambrosin Trio, Sam Nera en Vulnerability Portraits zijn geselecteerd. De finale is op 22 januari 2026 in TivoliVredenburg, Utrecht. Een jury van jazzprofessionals beluistert de finalisten die dag en kiest drie winnaars. Die krijgen alle drie 10.000 euro om een nieuw album te maken.

Van acht verschillende Nederlandse conservatoria ontving Keep an Eye The Records deze editie een recordaantal aanmeldingen van 140. Hieruit koos een jury bestaande uit Chris Cheek, Femke Smit en Jasper le Clerq blind de acht finalisten. Tijdens de finale jureren Ben van Gelder, Maïte Hontelé, Graziella Hunsel Rivero, onze medewerker Coen de Jonge en Maurits Portier. De winnaars mogen niet alleen een album opnemen, maar gaan ook een tournee maken langs een aantal podia van de VNJJ (Vereniging Nederlandse jazzpodia en jazzfestivals). Jazzconcours Keep an Eye The Records is een project van de Keep an Eye Foundation. 'De focus ligt op jonge muzikanten met een eigenwijze kijk op wat jazz is en met de onblusbare drang om op het podium te staan en hun muziek te delen', aldus een persbericht van de organisatie.

Kenturah's Kitchen neemt in januari volgend album op

In januari 2026 gaat het trio Kenturah's Kitchen de studio in voor de opname van een album met originele composities van de groepsleden pianist Ed Baatsen en drummer Friso van Wijck. Van Wijck, docent aan het conservatorium van Rotterdam, is de opvolger van Bert Kamsteeg, die de groep dit jaar als vast lid heeft verlaten. "Van Wijck brengt niet alleen zijn ervaring als drummer mee, maar geeft ook als componist een frisse impuls aan het trio", aldus Ed Baatsen in een e-mail aan Jazzflits. Kenturah's Kitchen maakt jazz waarin elementen uit rock, r&b en (modern) klassieke muziek, alsmede Afro-Cubaanse ritmes terug te horen zijn.

Lucas Bakker kreeg met zijn kwartet een tweede prijs (categorie 16 t/m 21 jaar).

HOUSD WINT DRIE PRIJZEN TIJDENS PCC-JAZZCONCOURS

De Haagse formatie HOUSD heeft op 13 december tijdens de finale van het Prinses Christina Jazzconcours in TivoliVredenburg drie prijzen in de wacht gesleept: een eerste prijs in de categorie 16 tot en met 21 jaar, de Publieksprijs en de Persprijs. Andere eerste prijzen gingen naar saxofonist Mink Jaspers (12 tot en met 15 jaar) en het Joep Grotendorst Quartet (16 tot en met 21 jaar).

Ook werd een zogenoemde Leading Female Artist Award uitgereikt. Die ging naar zangeres Kirte-Lee, drumster Alexia Anastasia Harpa, pianiste Sehee Kim en bassiste Veerle van der Wal. De finalejury bestond deze editie uit Kika Sprangers, Maite Hontel , Joost Kroon, Anna Serierse, Phaedra Kwant, Co de Kloet en Orville Breedveld. Juryvoorzitter De Kloet sprak lovende woorden over het uitzonderlijk hoge niveau van de zeven finalisten: "Vanavond werd duidelijk hoe belangrijk en waardevol muziek- en cultuureducatie is. Nederland barst van het talent dat een groot podium verdient. Hier moeten we zuinig op zijn!". De prijzen werden uitgereikt door Hans Oosters, Commissaris van de Koning in de provincie Utrecht. De finale werd bijgewoond door Prinses Margriet en mr. Pieter van Vollenhoven. Het concours wordt sinds 2004 elke twee jaar gehouden en is bedoeld voor muzikanten tussen de 12 en 21 jaar die jazz of aanverwante stijlen spelen.

Gudrun Blok, zangeres van drievoudig prijswinnaar HOUSD.

Eerste prijswinnaar Mink Jaspers (categorie 12 t/m 15 jaar).

M rton Hegyi van Four on the floor, tweede prijswinnaar in de categorie 12 tot en met 15 jaar. (Foto's: Majanka Fotografie)

Benny Goodman in 1946 in New York.
(Foto: William P. Gottlieb)

Honderden onbekende opnames Benny Goodman nu te beluisteren

Het muziekarchief Lippmann + Rau in het Duitse Eisenach heeft tweehonderd tot nu toe ongepubliceerde opnames van klarinettist en orkestleider Benny Goodman gedigitaliseerd. Het betreft opnames van radio-uitzendingen en opnames van concerten, die deels illegaal door fans zijn opgenomen. Geïnteresseerden kunnen op verzoek de opnames via een link beluisteren. Om juridische redenen is algemene verspreiding nog niet mogelijk, maar daarover zijn gesprekken gaande met de erfgenamen van Goodman.

Het archief beschikt over in totaal 650 geluidsbanden met radio-uitzendingen, studio-opnames en concertopnames van Benny Goodman uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Daarvan bevatten meer dan driehonderd banden tot nu toe niet uitgebracht materiaal. Ook heeft het archief nog 1.300 schellakplaten en enkele honderden vinylplaten van Goodman. Ze maakten deel uit van een collectie van de Zwitserse zakenman Kurt Müller, die bevriend was met Goodman. Müller droeg zijn spullen in 2014 aan het archief over. In de verzameling zitten ook foto's, boeken, telefoonopnames en kunstwerken met en over Benny Goodman. Bij het digitaliseren van de collectie kreeg het archief in Eisenach ondersteuning van Benny Goodman-liefhebber Peter Goebbels.

Kate Kortum. (Persfoto)

KATE KORTUM WINT SARAH VAUGHAN INTERNATIONAL JAZZ VOCAL COMPETITION

De 23-jarige Amerikaanse zangeres Kate Kortum heeft op 23 november in het New Jersey Performing Arts Center in Newark de prestigieuze Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition gewonnen. Tweede werd de Engelse Emma Smith en derde de Argentijnse Julia Moscardini. Kate Kortum kreeg een prijzengeld van 5.000 euro.

Kortum maakte al twee albums: 'Good Woman' (2023) en 'Wild Woman' (2025). Ze studeerde af aan de University of Miami's Frost School of Music en de Juilliard School. Kortum werkte al samen met Peter Bernstein, Emmet Cohen, Bryan Carter en Wynton Marsalis & The Jazz at Lincoln Center Orchestra. In de jury van het concours zaten deze keer Ann Hampton Callaway, Jon Faddis, Nnenna Freelon, Christian McBride en Janis Siegel. De jaarlijkse Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition bestaat sinds 2012 en staat open voor vocalisten uit de hele wereld die nog geen platencontract bij een 'major' hebben. Het concours is onderdeel van het James Moody Jazz Festival. De eerste winnares was Cyrille Aimée. Andere winnaars zijn April May Webb, Tyreek McDole, Gabrielle Cavassa, Samara Joy en Jazzmeia Horn.

Kate Kortum met het Jazz at Lincoln Center Orchestra:
<https://www.youtube.com/watch?v=tFN6TAeRyxU>

OPROEP

Baritonsaxofonist Han Wezenaar gaat voor JazzNu een eerbetoon schrijven aan zijn voormalige collega baritonsaxofonist **Henk van Es**. Hij overleed dit jaar dertig jaar geleden. Wezenaar is voor dit artikel op zoek naar (prive?)-opnames van het trio Dzijlauda, met Henk van Es, Tony van Hall (contrabas) en Willem Royaards (drums). Die zijn dan in de jaren zeventig van de vorige eeuw gemaakt. Mocht u over opnames beschikken, dan zou Han Wezenaar het zeer op prijs stellen als u met hem contact opneemt. Zijn e-mailadres is info@djazzperado.com.

JAZZ OP PAPIER

MON

**Mon Devoghelaere ;
[Lander Lenaerts red.]
Jazzlogboek : notities
van een jazzvogel 1960-1968**

Binkom : Vogel Books, 2025

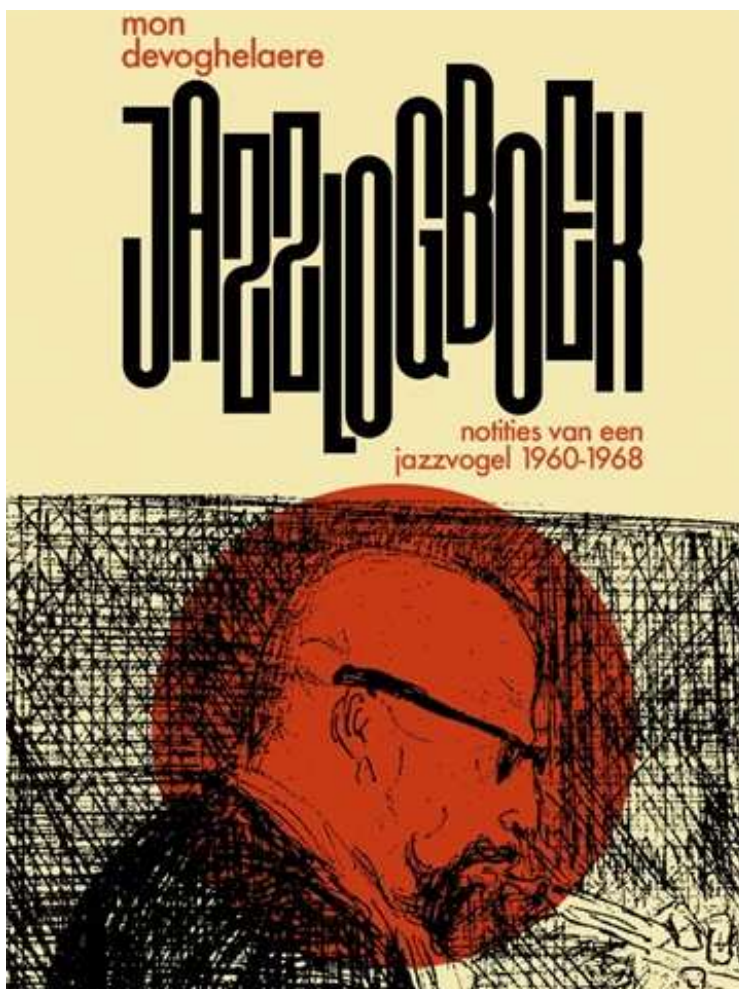
327 pag. ISBN 978-90-9040532-2 pbk

Prijs: 30 euro

"In België sukkelt het jazzleven voort. Iedereen treurt, maar weinigen doen er iets aan." Ja, als je zo begint kun je verwachten dat je je daarmee de toorn van de Belgische jazzmogheden op de hals haalt. Edmond (ook: Ed of Mon) Devoghelaere deed de uitspraak in 1969 in Jazzwereld 24. Het was niet zijn eerste bijdrage; een jaar eerder, in nummer 19, begon hij voor de rubriek Jazz in België te schrijven en sindsdien had hij al de nodige kritiek over zich heen gekregen. Die nam zulke vormen aan dat vier jaar later in het voorlaatste nummer redacteur Bert Vuijsje voor hem inviel. Devoghelaere (1943-1995) had intussen wel carrière gemaakt. Zijn eerste epistels verschenen vanaf 1963 in het literaire blad Labris. Het blad had tevens de supervisie van Devoghelaeres biografie/discografie van Bobby Jaspar uit 1967. Hij werkte mee aan het dagblad Het Laatste Nieuws, schreef voor het betrouwbare jazztijdschrift van Erik Carrette, 'Swingtime' (1975-1981), stelde radioprogramma's samen en produceerde platen met onder anderen Jack Sels en Fred Van Hove op Vogel Records. (De naam zou, behalve met die van zijn eigen achternaam, te maken kunnen hebben met Charlie Parkers bijnaam: Bird.)

In 1972 heb ik hem benijd: hij won toen de Euro Jazz Quiz. De prijs was een bezoek aan een festival naar keuze. Hij koos niet voor een Europees festival, zelfs niet voor het vermaarde Newport, maar voor Monterey, aan de Amerikaanse westkust!

Kortom, hij kende de scene door en door. Dat blijkt ook nu weer, uit de verzamelde logboekantekeningen die liefhebber-journalist Lander Lenaerts in samenwerking met Mons dochter Liesbeth met veel toewijding samenstelde. Het begint in 1960; hij was toen amper achttien. Hij doet verslag van hetgeen hij gehoord – en gezien – heeft en daaronder valt ook de bioscoopfilm. Zeer herkenbaar trouwens; als er maar een sprankje jazz in een film was te horen, dan moest die gezien worden. Overigens zijn film en televisie ook in de rest van het boek veelvuldig aanwezig. Verder [vervolg in de rechterkolom...](#)

bezoekt hij theatervoorstellingen, tentoonstellingen en uiteraard concerten en festivals. Anders dan velen van ons maakte hij van de platen die hij thuis had beluisterd geen aantekeningen.

Zijn notities bestaan uit een veelheid van namen, maar gelukkig zijn er veel in vette letters gezet, zodat de zaak toch overzichtelijk blijft. Ietwat raadselachtig is een opmerking bij het eerste 'podiumconcert', namelijk dat in Parijs op 21 juli 1961 met Bud Powell en het Kenny Clarke Quintet. Hij schrijft daar: "Ik kende toen nog te weinig van jazz om thema's te herkennen of stijlvloeden te bespeuren ...". Hoezo: 'toen nog'? Heeft-ie dit dan naderhand geschreven?

Ruim een week later kan hij over de bands die in Comblain-la-Tour optreden al fel van leer trekken. Chris Barber heeft zo veel succes dat hij het publiek moet vragen stiller te zijn 'omdat hij anders zichzelf niet kan horen spelen'. Mon: "Eigenlijk is het la-waai het beste, dan hoort men minder van de per sé opgewarmde trad-jazz, de bulkende solo van de trombonist en, ergst van al, de afschuwelijke vocal van mevrouw Barber, Otilie Patterson ..." (pag. 36)

Devoghelaere kent zijn zaken, zijn opinies zijn misschien niet altijd goed onderbouwd, maar immer leesbaar. In 1967, over Jack van Poll: "Ik heb niets tegen dit soort jazz ... maar tussen Van Polls pyrotechnics en bijvoorbeeld Bud Powells pijnanalyses, de zoekkrampen van een Monk, ja, de weifelende melancholie van [Dick] Twardzik, ligt er een hemelsbrede kloof." (pag. 304) Devoghelaere schreef zijn ontboezemingen voor zichzelf, dus heeft hij bepaalde meningen waarschijnlijk scherper neergeschreven dan dat hij ze publiek geuit zou hebben, aldus Lenaerts in zijn nawoord. Mede gezien het bovenstaande heb ik daar mijn twijfels bij.

Jan J. Mulder

JAZZY BEELDEN ZONDER TITELS

**Lex Schrama, Kees Verbeek ;
Theo Wolvecamp**
Experimenteel in afzondering
Van Spijk Art Books, 2025
144 pag. ISBN 978-90-62168323
Prijs: 27,50 euro

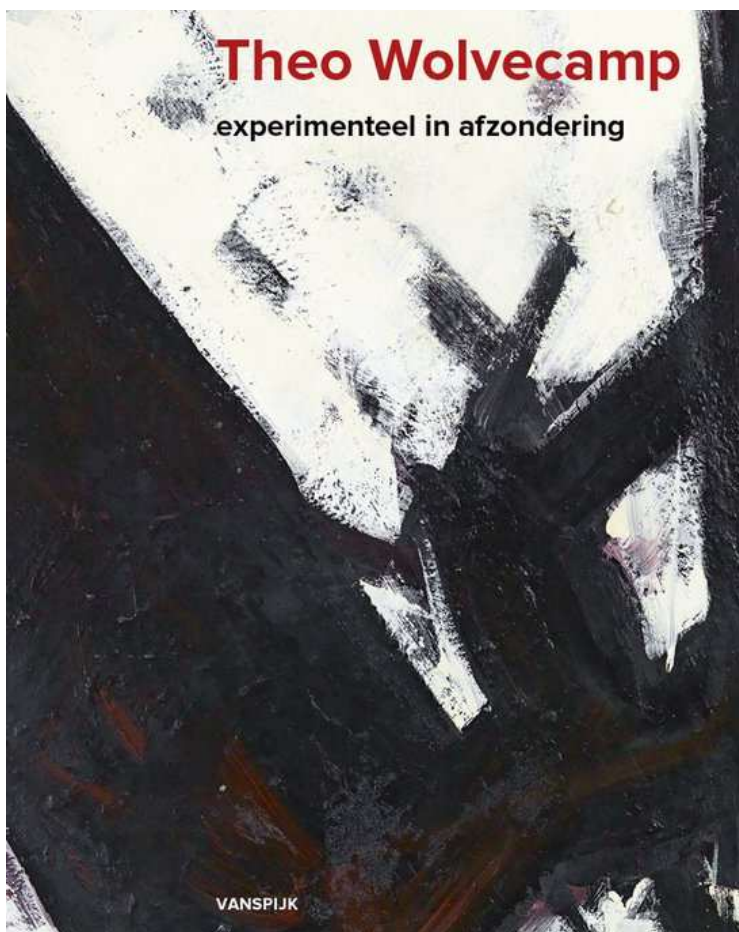
Een vrolijke Frans was de schilder Theo Wolvecamp niet. Eenzaam, somber, en vooral gericht op zijn werk. Toch deelde hij enige tijd een atelier met de uitbundige Karel Appel, die soms wat werk van de ondergang redde als zijn vriend dat weer eens bij het afval had gegooid. Omdat hij honderd jaar geleden werd geboren is er door bewonderaars een nieuw boek samengesteld. Wat opvalt als je zijn werk weer eens doorneemt: hij was misschien wel onze meest jazzy schilder. Maar aan de titels van zijn schilderijen kun je dat niet aflezen.

Hoorde Theo Wolvecamp (1925-1992) echt bij de CoBrA-groep? Als je de inleiding van samensteller Lex Schrama mag geloven was hij een volbloed experimenteel, die bijvoorbeeld weinig of niets deed met de invloeden van kinderteekeningen, volkskunst of kunst van geesteszieken. Kenmerken die nou juist in alle handboeken over de CoBrA-beweging staan maar waaraan ook andere CoBrA-ïsten zich in werkelijkheid onttrokken. En toch was hij er in de roemruchte CoBrA-jaren (1948-1951) altijd bij. Hij hoorde bij de kern van de groep, ook al in de voorgaande experimentele jaren. De schilder was na wat avonturen in Amsterdam en Parijs in 1954 op advies van Appel alweer teruggegaan naar zijn geboortegrond in Hengelo, ver uit het zicht van de artistieke scene in het westen. Zo kon hij tenminste een paar honden nemen.

Wolvecamp zou dit jaar honderd jaar zijn geworden. Je zou verwachten dat de man van wie Karel Appel zo'n hoge pet op had op z'n minst een solotentoonstelling in Museum CoBrA te Amstelveen kreeg. Helaas moest de Twentenaar het doen met een halve expositie, gedeeld met de Iraans-Nederlandse kunstenaar en 'gastcurator' Sam Samiee.

Dat is toch jammer. Want uit dit boek komt het beeld naar voren van een man die alleen maar voor zijn kunst leefde en een diepe kennis had van het artistieke veld waarin hij zich bewoog. Wolvecamp: 'Ik streef niet naar een 'belle peinture' in de zin van esthetiek, maar

[vervolg in de rechterkolom...](#)

naar een 'peinture' die iets vertelt. Het verhaal zit in de verf zelf. Ik schets improviserend met kleur en dan begin ik daar verf in te zetten. Soms gebeurt dat snel, maar vaak schilder ik het hele doek weer over, zodat hier en daar nog iets van de materie zichtbaar blijft. Dan bouw ik het weer op.'

De persoonlijkheid van de schilder blijft in dit boek toch wat schimmig. Enkele toespelingen vinden we in het hoofdstuk 'Een dierbare vriendschap', dat auteur Kees Verbeek heeft opgetekend. Veel wordt er niet over zijn persoonlijke leven verteld. Wel rijst de indruk op dat Wolvecamp een eenzame man was, die buiten zijn werk om tot weinig relatievorming in staat was. Maar dat jazzy karakter van zijn werk dan? Dat is te verklaren uit zijn strikt improvisatorische werkwijze. Blader dit boek maar door; zijn oeuvre ziet er bijna nog jazzier uit dan dat van Lucebert of Appel. Uit zijn titels word je niet veel wijzer; meestal hebben zijn schilderijen geen naam, of zoiets als 'compositie'. Soms duikt er wel degelijk een 'Nachtvogel' op. Wolvecamp kon vlak voor zijn dood nog boeiend vertellen over de Franse oude stijl-klarinetist Claude Luter. Die had hij vaak gehoord in de kelder van het Parijse hotel waar hij begin jaren vijftig zat. De schilder overleed in 1992 op bezoek bij zijn vakgenoot Lucassen plotseling aan een aneurysma. Hij werd slechts 67 jaar. Gelukkig bevat dit boek wel de rechtvaardiging van zijn bestaan: een overdonderende hoeveelheid illustraties van zijn werk, veel uit vaak onzichtbare privécollecties. En dan te bedenken dat hij vooral in de aanvang veel vernietigde. Nooit tevreden over zichzelf.

Maar Karel Appel schatte hem op waarde, zoals in de advertentie die hij in de NRC zette bij de dood van zijn oude kameraad: 'Jij een oude schildersvriend van me/de oorlog/voor eeuwig weg/het leven is onverwachts/nou tabé dan mijn lieve vriend.'

Coen de Jonge

JAZZ OP DE PLAAT

SUSANNE ALT
Dark Horse
 Venus Tunes

Susanne Alt nam in 2022 een album op getiteld 'Roy-ality For Real', een album met de muzikale erfenis van trompettist Roy Hargrove als leidraad. Tijdens deze inspirerende sessie samen met Roy's originele ritmesectie bleef er veel muziek op de plank liggen. Er was gewoon te veel voor één cd en de niet gekozen stukken bleken ook nog eens bloedmooi. Daarom ziet de cd 'Dark Horse' nu het levenslicht en dat gaat samen met een cd-presentatie op 16 januari in het Bimhuis (Amsterdam). Er is voor het album een selectie gemaakt met veel funky, dansbare nummers. Het is het idioom dat Susanne past als een handschoen. Niet voor niets is ze een ster op dance-festivals als dj en saxofoniste en staat ze garant voor uitbundige 'funky tunes'. Haar Amerikaanse begeleidingstrio heeft stevige wortels in de akoestische jazz. James Hurt is als toetsenist van veel markten thuis en heeft een palmares waar je u tegen zegt. Bassist Gerald Cannon en drummer Willie Jones III maakten lang deel uit van Roy Hargrove's band. En dat die band het dak eraf kon blazen hoor je terug in het hechte samenspel van dit tandem. Susanne Alt heeft met deze muzikanten een lotje uit de loterij. Leuk zijn de korte studiogesprekjes die na de nummers zijn meegenomen op de cd. Dat Alt een vat is vol muzikale ideeën, blijkt wel uit het feit dat alle stukken van haar hand zijn. Allemaal, nee één stuk is van Charlie Parker. Doordat de pianist James Hurt bij een van de sessies verlaat was, speelde Susanne met Gerald en Willie het stuk 'Au privave' van Parker in triobezetting. En dat deden ze zo mooi dat het een ereplaatsje heeft gekregen op deze cd 'Dark Horse'.

Sjoerd van Aelst

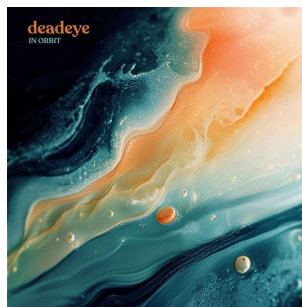
Bezetting:

Susanne Alt (sax, fluit),
 James Hurt (o.a. piano, Fender Rhodes),
 Gerald Cannon (bas),
 Willie Jones III (drums).

Bekijk hier een video over het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=C0b2V6SuEWA>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DEADEYE
In Orbit
 BMC Records

Het trioformaat met het Hammondorgel in de hoofdrol kent modellen in de jazz (Jimmy Smith) en in de symfonische rock (Emerson, Lake & Palmer). In de groep Deadeye huizen deze beide zielen. Het internationale gezelschap met een Nederlander (gitarist Reinier Baas), een Engelsman (organist Kit Downes) en een Duitser (drummer Jonas Burgwinkel) koppelt het improvisatievermogen van de jazz aan de klank van de symfonische- en progrock. De klassieke achtergrond van Downes (die als jongen al begon als kerkorganist) heeft daar zeker mee te maken. In een nummer als 'Total sportek', van hun nieuwste album 'In Orbit' (het derde alweer), is dat duidelijk te horen. Knap hoe Baas en Downes in dit nummer van solo- en begeleidingsrol wisselen. Want Deadeye is een hecht team, en geen verzameling 'selfkickers'. Ook weet het drietal alle op de loer liggende clichés van genres en stijlen te vermijden. De bluesklassieker 'Hard time killing floor blues' van Skip James krijgt hier een lezing die de geest van het origineel in stand laat maar niet voor de gebaande paden kiest. De blueschops van Baas mogen er overigens zijn. Alle drie de bandleden dragen materiaal aan, van de ritmisch complexe opener 'Azrael' van Burgwinkel tot de geestige 'Radio Deadeye'-stukken van Baas. Het eerste daarvan ('Pivot & swivel') laat haast onderaardse orgelklanken horen (die het vermoeden wekken dat ze achterstevoren op de plaat zijn gezet) en verrassende breaks. Het tweede ('Sun prayer') klinkt als een singletje op een dolgedraaide pick-up.

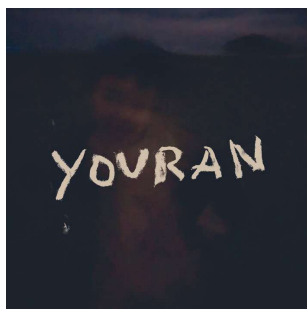
Herman te Loo

Bezetting:

Reinier Baas (gitaar),
 Kit Downes (Hammondorgel),
 Jonas Burgwinkel (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://deadeye333.bandcamp.com/album/in-orbit>

JOACHIM BADENHORST
Youran
 Klein

Wie twee jaar geleden tijdens North Sea Round Town in de voormalige margarinefabriek De Kaai in Rotterdam was, heeft daar iets bijzonders meegemaakt. De Belgische rietblazer Joachim Badenhorst presenteerde daar zijn project 'Youran' (Japans voor 'het begin der dingen'). De drie uur durende performance gaf een gevoel van een ritueel, en bleek zo'n succes dat het project een jaar later een vervolg kreeg in de Laurenskerk. En nu is er dan de plaatopname van 'Youran', met deels opnamen van dat laatste concert, met een belangrijke rol voor organist Hayo Boerema. Ook de akoestiek van het imposante kerkgebouw draagt bij aan de uitzonderlijke sfeer, die zich al vanaf de minimal-musicachtige opener 'Amorphous membranes' ontvouwt. De door Tsubasa Hori bespeelde bellen in de opening van 'Pulverized light' hebben ook iets sacraals, en zonder een duidelijk ritme wordt dit stuk met de toevoeging van orgel en elektronica zelfs symfonisch. Voor die elektronica tekent Rutger Zuydervelt (bekend onder zijn artiestennaam Machinefabriek), die de opnamen ook bewerkte tot het album. Hoe dat precies in zijn werk is gegaan, is onduidelijk, maar de plaat klinkt bijzonder samenhangend. Badenhorst schreef muziek die soms duister en onheilspellend is, maar ook als louterend en hoopvol kan worden ervaren. Zelf zingt hij 'Live up to the weight', breekbaar en op het randje van de zuiverheid. Er zijn meer delen van 'Youran' die de vorm of het gevoel van een song hebben, zoals 'Rot' en 'Still, not'. Het orgel en de stuwende basgitaar van Simon Jermyn leveren daarbij een heerlijke basis, en in 'Dissonant sway away' is het de tenorsax van de leider die de ontroerende melodie voor zijn rekening neemt. Het is een zeldzaam moment dat hij zich even in de voorgrond plaatst, want verder neemt hij een bescheiden rol op zich als componist en blazer in het ensemble, naast de glorieuze Alistair Payne (trompet) en Nabou Claerhout (trombone). Het maakt 'Youran', voor iedereen die er in Rotterdam bij was, maar ook voor wie dat heeft moeten missen, een uniek album, dat zich op cd en op vinyl laat kopen. **Herman te Loo**

Bezetting:

Alistair Payne (trompet), Nabou Claerhout (trombone) Joachim Badenhorst (klarinet, basklarinet, tenorsax, zang), Simon Jermyn (basgitaar, gitaar), Hayo Boerema (kerkorgel), Tsubasa Hori (taiko-trommels, bellen, woodblocks, koto), Rutger Zuydervelt (elektronica, processing).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/3feh52z>

FRANZ VON CHOSSY GROUP
Mirror 9
 Zennex Records

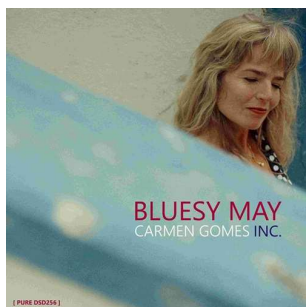
Het enneagram is een model van negen persoonlijkheidstypes dat pianist-componist Franz Von Chossy dermate fascineerde, dat hij het als uitgangspunt nam voor zijn nieuwe album 'Mirror 9'. Inclusief een proloog en een epiloog omhelst de plaat dus een suite van elf delen, vernoemd naar de verschillende persoonlijkheidstypes. Het sextet waarmee hij de muziek uitvoert, is daarbij zorgvuldig gekozen. De groep klinkt als een afgewogen ensemble met muzikanten die precisie, passie en emotie aan flexibiliteit koppelen. Zo klinkt altsaxofonist Jose Soares in de ensembles als een extra strijker, maar kan hij als solist flink emotioneel uitpakken, zoals hij in 'The Individualist' laat horen. Bassist Tijs Klaassen speelt stuwend als de muziek naar een climax gaat, maar is ook een sublieme strijker die met violist George Dumitriu en celliste Saartje van Camp de ensemblepassages onberispelijk neerzet. Als componist laat Von Chossy zich door verschillende muzikale werelden inspireren. Hij heeft een gedegen klassieke basis (wat te horen is aan zijn verlichte toucher), maar maakt ook deel uit van groepen die hun wortels hebben in muziek uit het Midden-Oosten en de Balkan (Arifa, Mehmet Polat Quartet). Dat biedt hem een enorm arsenaal om composities te schrijven die regelmatig van sfeer, ritme en tempo wisselen. Niet één van de elf delen van 'Mirror 9' kent een zelfde opbouw, en dat maakt het album als geheel erg sterk. Zo is 'The observer' overdacht, fraai doorgecomponeerd, met gedragen strijkerslijnen, terwijl 'The achiever' juist opzweepend is, met een complexe ritmische basis en lange melodielijnen. 'The giver' opent met minimal music-achtige patronen, waarna de altsax een Midden-Oosterse melodie neerzet, en de muziek vervolgens naar een climax toe gaat die nét niet bombastisch wordt, maar juist op tijd weer loslaat en zo zijn kracht onderstreept. Vaak maken de individuele stemmen zich los uit het ensemble, om er weer in terug te keren. Zo biedt de plaat bij elke nieuwe beluistering weer andere details en wint hij aan kracht. **Herman te Loo**

Bezetting:

Jose Soares (altsax), George Dumitriu (viool, gitaar), Saartje van Camp (cello), Franz Von Chossy (piano, composities), Tijs Klaassen (bas), Jamie Peet (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://franzvonchossy.bandcamp.com/album/mirror-9>

CARMEN GOMES INC.
Bluesy May
Eigen Beheer

Jaren geleden schreef ik over een concert van Carmen Gomes (1966): 'Zij intoneert intens 'zwart' en legt een bezieling in haar noten en tekstbehandeling die je diep raakt. De weemoedige bluesklankrijkdom die de Amsterdamse zangeres in het middenregister produceert, doet de rillingen over je rug lopen. Het is een unieke combinatie van sensueel en cool zingen die typerend is voor Gomes' interpretaties. Alles staat ten dienste van de klein gehouden zuivere emotie op de vierkante centimeter. Op haar eigen speelveld is Gomes ongenaakbaar.'

De tekst klopt nog als een bus. De winnares van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours Gomes 1994 is inmiddels dertig jaar actief in het vak. Ze viert dat jubileum met een met haar eigen band opgenomen cd 'Bluesy May'. Natuurlijk heeft Carmen zich verder ontwikkeld als vocaliste maar haar kernkwaliteiten zijn op het live met één microfoon opgenomen album nog steeds onmiskenbaar te horen. Gomes koos negen stukken uit die haar Carmen Gomes Inc. dierbaar zijn. Naast klassiekers horen we ook twee eigen nummers waarin de blues regeert.

Gomes' debuutplaat 'Callin' from K.C.' verscheen in 1995. Daarna bracht ze nog negentien albums uit. De Inc. stond op tal van podia, onder andere die van North Sea Jazz, Copenhagen Jazz Festival en Yokohama Jazz Festival. De rode draad is nog steeds de blues. In dat genre excelleert Carmen, fantastisch begeleid door haar man Peter Bjørnild op bas, Folker Tetterso op gitaar en Bert Kamsteeg op slagwerk. Deze bezetting omringt Gomes al sinds 2006. Het is dan ook geen wonder dat deze musici perfect op elkaar zijn ingespeeld.

Hans Invernizzi

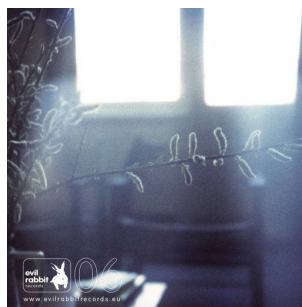
Bezetting:

Carmen Gomes (zang),
 Folker Tetterso (gitaar),
 Peter Bjørnild (bas),
 Bert Kamsteeg (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/y7s2h6zm>

MEINRAD KNEER/ALBERT VAN VEENENDAAL
The Munderkingen Sessions, part 2
Evil Rabbit Records

Soms duurt het even voor bepaalde dingen een vervolg krijgen. Bassist Meinrad Kneer en pianist Albert van Veenendaal trapt hun label Evil Rabbit Records in 2006 af met een duo-album, 'The Munderkingen Sessions'. Hierop stonden achttien relatief korte improvisaties (in een enkel geval uitgaande van een compositie), opgenomen in 2004 op het impro-podium in het Duitse dorp van die naam. Twintig jaar later leek het beide musici een goed idee om eens te kijken wat ze elkaar (en ons luisteraars) anno nu te vertellen hebben. Hoewel de opname gemaakt werd in de Secret House Studio van de pianist, draagt de cd terecht de titel 'The Munderkingen Sessions, part 2'. De laatste track op het album, 'Twenty years later' laat overduidelijk horen hoe lyrisch het tweetal kan zijn, en hoe groot de muzikale diepgang die ze hebben bereikt. Beiden hebben hun instrument tot in de verste uithoeken leren ontdekken, en hun arsenaal aan klanken stelt ze in staat om op ieder moment op elkaar te reageren zonder dat het muzikale betoog ook maar één moment stukt. Ze kunnen ongelooflijk snel schakelen tussen strijken en plukken (Kneer) en tussen binnenwerk en toetsen en tussen 'prepared' en 'unprepared' (Van Veenendaal). 'Perfect sketch' laat dit in alle glorie horen. Net als op het eerste album vertellen ze samen verhalen, die in hun compactheid compleet zijn. Nergens gaat een track de vijf minuten te boven, en zijn er miniatuurtjes die zo scherp zijn als een aforisme. De zeventien improvisaties lijken aldus een muzikaal equivalent van de Zeer Korte Verhalen van A.L. Snijders (met wie Van Veenendaal niet geheel toevallig samenwerkte).

Herman te Loo

Bezetting:

Meinrad Kneer (bas),
 Albert van Veenendaal (piano, prepared piano).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/bdhsn2mj>

VLADIMIR KOSTADINOVIC**Iris****Criss Cross Jazz**

Een drummer van Servische herkomst die studeerde in Graz en nu Wenen als thuisbasis heeft. Maar Vladimir Kostadinovic ontdekte in 2009 de jazzscene van New York en ging er daarna elk jaar minstens een keer naartoe. Daardoor was het voor hem niet zo moeilijk om een puik stelletje New Yorkers bijeen te krijgen voor dit album 'Iris', zijn derde op Criss Cross als leider. Deze keer wilde hij zijn achtergrond, zowel in klassieke muziek als in punk, rock en fusion, ook meer laten doorklinken. Toch moest het wel echte New York-jazz zijn, in de geest van het label Criss Cross. Met Alex Sipiagin (trompet), Ben Wendel (saxen), Joe Locke (vibes), Geoffrey Keezer (piano) en Matt Brewer (bas) nam hij op één dag zeven stukken op. Een kleine rol was er bij de start ook voor de stem van zijn dochtertje Iris, vandaar de titel. De drummer zorgde zelf voor vijf composities; Joe Locke schreef 'Is there a heart in this house?' en men sluit het album af met een ingrijpende bewerking van 'Airegin' van Sonny Rollins. Het gevoel van Kostadinovic komt ook naar voren in het schrijnende 'Unborn child', ontstaan vanuit het verdriet van een misgeboorte. Mede daardoor is dit album een sterk persoonlijk document geworden.

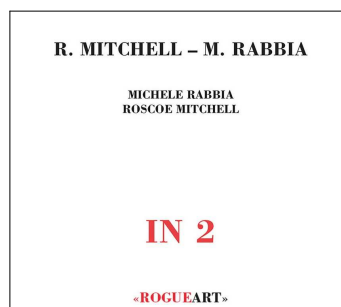
Coen de Jonge

Bezetting:

Alex Sipiagin (trompet),
Ben Wendel (saxen), Joe Locke (vibes),
Geoffrey Keezer (piano), Matt Brewer (bas),
Vladimir Kostadinovic (drums en leider).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3uhbcebe>

ROSCOE MITCHELL & MICHELE RABBIA**In 2****RogueArt**

Het impro-duo Roscoe Mitchell (sax) en Michele Rabbia (elektronica) ging voor de opnamen van deze zeven tracks naar de Artesuone Studio in Udine, een regio (Friuli) waar de wijn in elk geval flonkerend in het glas valt. Dat is ze gegund want ze zijn al behoorlijk lang bezig: de Italiaanse drummer/percussionist Rabbia is van 1965 en Mitchell (een grootheid van onder meer het Art Ensemble of Chicago) zelfs van 1940. Dat geluid van die wijn hebben ze nou net niet op dit album gezet. Had gekund want luister maar eens naar 'Interaction', het tweede stuk. Dat bestaat uit dezelfde lang aangehouden noot, soms op sopraansax, soms op bassaxofoon, ondersteund door Rabbia's electronics van dezelfde slag – en daarmee is het meest extreme dat je kunt bedenken wel zo ongeveer bereikt. In 'A night in the forest' is ongeveer hetzelfde aan de hand, maar dan voornamelijk tot klank gebracht door percussie-instrumenten. Inderdaad, zo kan het daar in het donker klinken. Wel goed hard zetten die versterker, anders ontgaat je hier en daar een mogelijk essentieel ritseltje. 'Together, they redefine the form and content of duets and dialogue'. Met andere woorden, dit duo is er niet op uit om de gemiddelde luisteraar comfort te bieden. Gelukkig maar.

Coen de Jonge

Bezetting:

Roscoe Mitchell (bas- en sopraansax, percussie),
Michele Rabbia (percussie, elektronica)

Luister hier naar tracks van het album:

<https://rogueart1.bandcamp.com/album/in-2>

MILLY SCOTT
Trouble In Mind
 Nederlands Jazz Archief

De Nederlandse zangeres Milly Scott (1933, pseudoniem van Marion Molly) is vooral onder het wat oudere publiek bekend door haar deelname in 1966 aan het Eurovisiesongfestival en als actrice in diverse toneelproducties. Doordat zij gedurende haar carrière op verschillende fronten opereerde, is ze als jazz-zangeres misschien wat onderbelicht gebleven. Geheel ten onrechte, blijktens een onlangs uitgebrachte cd, die opnamen bevat uit de periode 1962–1965, waarin zij met diverse vooraanstaande orkesten uit die tijd samenwerkte.

Deze oude opnamen zijn boven tafel gekomen dankzij de inspanningen van Frank Jochimsen, medewerker van het Nederlands Jazz Archief. Het materiaal is onder meer afkomstig uit de archieven van de Dutch Swing College Band (beheerd door orkestleider Adrie Braat) en uit het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid.

Op het album wordt Scott begeleid door The Diamond Five, het Combo Frans de Kok, het Orkest Ruud Bos, de Dutch Swing College Band, Boy's Big Band en het Metropole Orkest. Allemaal grote namen uit de genoemde periode met musici uit de Nederlandse top, zoals Cees Smal, Herman Schoonderwald, John Engels, Peter Schilperoord en Ado Broodboom.

Scott is zowel op haar gemak in de moderne hardbopstijl van The Diamond Five als in de oude stijl-jazz van de Dutch Swing College Band. 'Get out of town' met The Diamond Five past in een moderne jazzbenadering, terwijl 'Nobody knows you' met de Dutch Swing College herinneringen oproept aan bijvoorbeeld Bessie Smith. In medium- en hogere tempo's komt haar zang mooi uit de verf, bijvoorbeeld in 'It's alright with me' (Diamond Five) of in 'This can't be love' (Combo Frans de Kok). Het wat langzamer 'Come rain or come shine' (Boy's Big Band) klinkt wat gekunsteld; daarentegen is het slotchorus van 'How deep is the ocean' (Metropole Orkest), eveneens een langzaam stuk, van grote klasse.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Milly Scott in 1966. (Foto: Erich Koch, Anefo)

Bij de stem van Milly Scott moet je eerder denken aan Bessie Smith of Ella Fitzgerald, dan aan vocalisten die 'klein en intiem' dicht bij de microfoon zingen. Populair gezegd: een dijk van een stem. Gecombineerd met een goede, natuurlijk aanvoelende, timing en soms haar spontane variaties op de melodie, rijst een beeld op van een jazzvocaliste op het niveau van de grote wereldsterren. Vermoedelijk is die internationale carrière er juist door haar veelzijdigheid niet van gekomen.

'Trouble In Mind' is het behoud van een stukje 'jazz-erfgoed', maar beslist geen nostalgisch product. Het is meer dan dat, want er staan juweeltjes van jazzvocalen op, begeleid door toporkesten; een aanrader voor liefhebbers van vocale jazz in de grote traditie van dat genre.

Ruud Bergamin

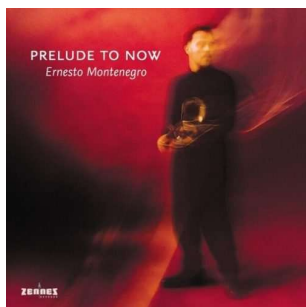
Bezetting:

Milly Scott met The Diamond Five, Combo Frans De Kok, Orkest onder leiding van Ruud Bos, The Dutch Swing College Band, Boy's Big Band en het Metropole Orkest.

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=b5AS4EPeDYw>

ERNESTO MONTENEGRO
Prelude To Now
 ZenneZ Records

Streven naar subtiliteit is een moedig maar riskant voornemen. Vóór je het weet, is er geen nobele eenvoud meer omdat je eenvoud alleen nog eenvoudig is. Dan klinkt je drummer alsof hij vreest dat de burens er last van hebben.

Maar er zijn nog steeds jonge musici die het kunnen: een verhaal vertellen zonder drukte maar mét substantie. Trompettist Ernesto Montenegro doet dat met succes op 'Prelude To Now', zijn debuut als leider. De intensiteit is authentiek. Alle noten – nou ja, de meeste – komen voort uit een innerlijke noodzaak. De leider schreef het hele repertoire zelf en liet het daarbij niet bij een melodielijn en wat akkoordsymbolen. Zijn werk voorziet in de nodige intermezzi en enkele gezamenlijke improvisaties. Ook staat er vast in de partijen dat álle musici op gezette tijden flink gas terugnemen. Enkele vertolkingen beginnen aarzelend, bereiken een schrijnende intensiteit en worden daarna afgebouwd tot slechts een enkel bas-plukje en slagwerk-ritseltje overblijft.

De leider kan mooi en gevoileerd fluisteren op zijn instrument, maar maakt daar geen maniertje van. Hij schettert evengoed wanneer dat gelegen komt, en werkt zelfs met een soort echomachine.

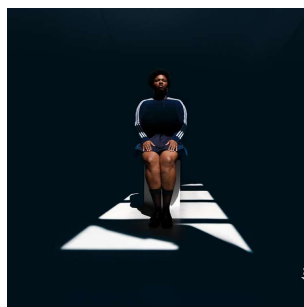
Het samenspel is organisch en hecht. Wat iets bijzonders mag heten, want we hebben hier te maken met druk bezette musici; zo'n beetje het puikje van wat op het Amsterdamse conservatorium rondloopt, of daar recentelijk afstudeerde. Het is weer zo'n kosmopolitisch geheel (zie hiernaast onderaan); de jazzconservatoria zijn tegenwoordig vooral ontmoetingsplekken van ambitieuze muzikanten, van heinde en verre. Montenegro (26) is geboren en getogen op de Canarische Eilanden. Hij geeft trompetlessen voor alle leeftijden op Muziekschool Amsterdam.

Je zou wel willen dat de trompet meer naar voren in het klankbeeld was gezet. Soms lijken de noten van de leider te botsen met de rechterhand van de pianist. Die zijn nou eenmaal allebei druk doende in het hoge register.

Het titelstuk is een zeer trage ballad vol nostalgie, zij het met de kennelijke vaststelling dat uit het verleden toch ook de positieve kanten van het heden voortkomen – 'Prelude To Now', dus. Het tempo stáát, ook al lijkt tussen de basnoten een eeuwigheid te verstrijken. Dat is knap. **Jeroen de Valk**

Bekijk hier de bezetting van het album ----->

NABOU
Indigo
 Edition

Wat wordt er in België door jonge muzikanten toch fraaie, vernieuwende jazz geproduceerd. Een recent voorbeeld is 'Indigo'. Het is alweer het derde album van NABOU, het experimentele kwartet rond de Belgische tromboniste en componiste Nabou Claerhout (1993). Na 'Hubert' (2019) en 'You Know' (2021) is Claerhout te horen in twaalf eigen stukken met een vernieuwde line-up.

Het album verkent thema's als 'verandering, vernieuwing en menselijke verbindingen'. NABOU is inmiddels behoorlijk bekend in België en Nederland maar Claerhouts internationale ambities reiken veel verder. 'Indigo' markeert voor Nabou een periode van transformatie: nieuwe samenwerkingen en perspectieven en persoonlijke composities die in de rest van Europa ook gewaardeerd worden.

De tracks zijn rauw en verfijnd, intiem en krachtig en schakelen tussen dromerige sferen en melancholie. Nabou zelf is een lyrische tromboniste. Ze mag van haar begeleiders zweven, fluisteren en vertellen. De rest van het kwartet ondersteunt met subtiele klanken en effecten en korte solomomenten. Nabou hoopt dat haar jazz zuurstof krijgt door de kwaliteit van haar composities en het intieme samenspel. En dat zit wel goed.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Nabou Claerhout (trombone),
 Gijs Idema (elektrische gitaar),
 Trui Amerlinck (contrabas),
 Daniel Jonkers (drums).

Beluister hier een stuk van het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=mkTJ-BBtJ0>

Bezetting Ernesto Montenegro:

Ernesto Montenegro (trompet),
 Evan van der Feen (piano),
 Ella Zirina (gitaar),
 Ton Felices (bas),
 David Puime (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/27na7dw4>

EMILIANO ROCA TRIO
Free Divin'
 Emme Records

De energie en de harmonische wendbaarheid in het eerste nummer op 'Free Divin', het nieuwe album van het trio van de Italiaanse gitarist Emiliano Roca, wekten direct mijn nieuwsgierigheid. Hier klonken bezieling en avontuur. De groepsleden leerden elkaar in 2020 kennen tijdens hun studie aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Ze vonden elkaar in hun passie voor experimenteren. Hun debuutalbum bevat originele composities van Roca, waarin hij invloeden van rock, country, jazz en Latin vermengde tot een fris, dynamisch en emotioneel geladen geluid. De zeven stukken vertellen verhalen over ervaringen die de band in de afgelopen jaren hebben gevormd. 'Free Divin' is een uitnodiging om 'vrij' in de muziek te 'duiken' en landschappen te verkennen waarin melodie en betekenis samenkomen.

Het sprankelende uitgebalanceerde gitaarspel van Roca staat stevig in de rijke traditie van de jazzgitaar. Zijn gitaarklank is helder en terughoudend. Het spel van Roca is doordacht, zijn toucher warm en zuiver. Hij laat zijn gitaar ruimhartig zingen. Ook de schrijfstijl van Roca is opmerkelijk en geheel in lijn met zijn spel. Zijn 'tunes' zijn sterk en mooi ingebed in smaakvolle arrangementen. Als ik een idee moet geven van de stijl van Roca, zou ik hem plaatsen tussen Jim Hall en John Scofield.

Lof is er zeker ook voor de inzet van de Indiase contrabassist Arjun Ramdas en de Letse drummer Davids Eglâtis. Uit alle facetten van hun spel blijkt dat ze al lang met elkaar optrekken en dat ze veel tijd hebben gestoken in de verfijning van hun muziek. Ook het trio als geheel blinkt uit in eenvoud, heeft balans en een rijk kleurenpalet. Met 'Free Divin' heeft het Emiliano Roca Trio een inspirerend album afgeleverd.

Roland Huguenin

Bezetting:

Emiliano Roca (gitaar),
 Arjun Ramdas (contrabas),
 Davids Eglâtis (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/bd2ewfk5>

SEBASTIAN ROCHFORD & FINDING WAYS
Finding Ways
 Edition

En weer een componerende, producerende en bandleidende drummer: Sebastian Rochford met zijn nieuwe band 'Finding Ways' en hun gelijknamige debuutalbum. Het is onmiskenbaar een gitaaralbum; bas en drums als basis, en twee tot drie puur klinkende elektrische gitaren. Bewust geen effectpedalen en vervormde geluiden. En wat krijg je met drie gitaren? Opgewekte, uptempo, instrumentale gitaarnummers met een Indie-feel. Ik denk, omdat je al die (slag)gitaristen iets te doen wilt geven en dan worden het dus energieke, soms wat drukke gitaarnummers, maar wel met een heerlijk puur gitaargeluid. De drum is heel droog achter in het klankbeeld geplaatst en neigt qua geluid soms naar een drumcomputer, maar het is toch echt Seb Rochford achter de kit. We kennen hem als drummer en frontman van de iconische groep Polar Bear, die heel bewust ruim tien tot vijftien jaar geleden al de grenzen van de jazz oprekte. Maar hij speelde ook met grootheden als Patti Smith, Brian Eno, Adele, Grace Jones en Yoko Ono. Rochford is al jaren een belangrijke kracht in de Britse (jazz)scene, die met 'Finding Ways' een nieuwe, frisse weg inslaat.

Jaap Lampe

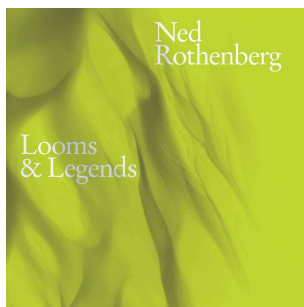
Bezetting:

Anders Christensen, Ruth Goller (bas), Tara Cunningham, David Preston, Simon Tong, Leo Abrahams, Matt Hurley, Adrian Utley (gitaar), John Parish (gitaar/lap steel), Seye Adelekan (akoest. gitaar), Sebastian Rochford (drums).

Luister en kijk hier naar het nummer 'Maybe':

<https://tinyurl.com/2ehfsaw5>

NED ROTHENBERG
Looms & Legends
Pyroclastic Records

De New Yorkse rietblazer Ned Rothenberg heeft een grote reputatie als soloartiest. Toch dateert zijn laatste soloalbum alweer van dertien jaar geleden. Hij heeft intussen ook wel een leeftijd bereikt waarop hij zich zeker niet meer hoeft te bewijzen. De nieuwe plaat, 'Looms & Legends', getuigt daarvan. Hij beheerst op indrukwekkende wijze zijn instrumentarium (in dit geval altsax, twee hoge klarinetten en de Japanse bamboefluit shakuhachi), inclusief allerlei 'extended techniques'. Maar het belangrijkste is dat hij er verhalen mee vertelt. In 'How you slice it' wisselt hij op klarinet ingewikkelde lijnen af met toegankelijke melodieën, en gebruikt hij 'circular breathing' om meerstemmigheid te suggereren. Iets soortgelijks gebeurt in 'Fragile', waarin hij binnen de breekbaarheid van de titel lijnen door elkaar weeft en op deze manier de indruk geeft dat er meer dan één muzikant aan het woord is. Hij spreekt zelf van 'volksmuziek van een land dat nog niet ontdekt is'. Rothenberg danst op zijn instrumenten, neemt je mee langs fraaie vergezichten, en pakt soms emotioneel uit, om te eindigen met Monks klassieker 'Round midnight'. Dat speelt hij juist op shakuhachi, waardoor het stuk iets ongrijpbaars en spookachtigs krijgt. En om aan zo'n veel gespeelde compositie een volstrekt nieuwe draai te kunnen geven, dat is slechts aan de heel groten voorbehouden. Ned Rothenberg is zo'n grote.

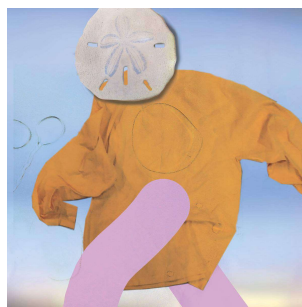
Herman te Loo

Bezetting:

Ned Rothenberg
 (altsax, a-klarinet, besklarinet, shakuhachi).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/yx7cjd9>

SML
How You Been
International Anthem

Elders in dit nummer van JazzFlits (pagina 25) beschrijf ik hoe ik mijn jaarlijkse Top 10 van beste muziekalbums samenstel en daarin benoem ik het probleem dat er aan het eind van het jaar, zo rond Sinterklaas en Kerst, vaak nog prachtige muziek verschijnt die het muzikale jaar ineens nog behoorlijk op zijn kop kan zetten. Een prachtig voorbeeld daarvan is het onlangs verschenen album 'How You Been' van SML, een kwintet uit de vruchtbare scene rond voorheen Club ETA in Los Angeles (zie ook Jeff Parker en Anna Butterss in het JazzFlits-archief). Net als op hun debuutalbum 'SmallMediumLarge' (JazzFlits 429) is ook dit album van SML gebaseerd op een handvol live-opnames waar in de studio bij de postproductie nog stevig aan is geknutseld. Een vergelijkbare methode die ook drummer Makaya McCraven hanteert. Geweldig hoe SML volstrekt nieuwe geluiden weet op te roepen en toch een live-bandgeluid behoudt. Soms swingend en melodieus en soms intrigerende 'soundscapes', maar altijd nieuw en met een sterke neiging naar minimal music (dat is wel een kenmerk van de scene in LA). De live-optredens komen altijd improviserend tot stand. Zoals dit geweldige concert van maart 2025: <https://tinyurl.com/yc7b87z3>; dit optreden is als uitgangspunt genomen voor het nummer 'Chicago four' op 'How You Been'. De muzikanten spelen samen in SML, maar ieder apart ook weer in allerlei andere collectieven rond broedplaats LA. Ze knallen met dit album wat mij betreft zo maar naar plek twee op mijn jaarlijstje!

Jaap Lampe

Bezetting:

Anna Butterss (elektrische bas), Jeremiah Chiu (modulaire synthesizer, live-sampling, percussie, synthesizers), Josh Johnson (saxofoon, elektronica, synthesizers), Booker Stardrum (drums, percussie), Gregory Uhlmann (gitaar, effecten, sampler, elektronica).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/mcmubjwa>

WES SMITH
We, The Funky – Volume 1
@Smith5Music

Wes Smith is een veelgevraagde sessiemuzikant uit LA. Popiconen als Booker T. en Stevie Wonder hebben zijn 06-nummer in hun smartphone. Wes heeft ook een opnamestudio en eigen label Smith5Music. Geen wonder dat hij een prima groep van muzikanten bijeen kon bellen voor eens een eigen cd. En dat dat naar meer smaakt, verradt de titel van het schijfje: 'We, The Funky – Volume 1'. De cd omvat vijf stukken met 'catchy tunes', om maar eens binnen het idioom te blijven. In het openingsnummer 'We, the funky' spelen de blazers gezellig tegen elkaar op met een dwarrelende Wesley op alt. De sfeer zit er goed in en elk bandlid neemt gretig de kans om eens lekker te soleren. In de bands van Lady Gaga of Kendrick Lamar krijg je, ook als vakman, niet altijd de kans om lekker loos te gaan in een jazzy solo, zoals Justin Kirk op trombone in het stuk 'Hdub hiatus'. Toch is het eindresultaat een beetje teleurstellend. Het is geen spetterende funkplaat geworden. De composities van Wes Smith zitten weliswaar prima in elkaar, maar missen esprit. Hij kan een prima club muzikanten bijeen trommelen. Nu nog een paar vette grooves verzinnen en de weg voor een herkansing met een werkelijk spetterende funkplaat ligt open, zeker met deze doorgewinterde bandleden.

Sjoerd van Aelst

Bezetting;

Wesley Smith (saxen, fluit, Rhodes piano, programming), Donald Barrett (drums), Frank Abrahams (bas), Christopher Bautista, Maurice Mobetta Brown, Michael Cottone (trompet), Khrystian Foreman, Justin Kirk (trombone), Erik Hammer, Adam Hawley (gitaar).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/4a5zfz8s>

SNARKY PUPPY & METROPOLE ORKEST
Somni
GroundUP Music

Tien jaar na 'Sylva' waarvoor deze superformatie de Grammy Award voor 'beste hedendaagse instrumentale album' ontving, is er nu 'Somni'. Daarvoor kwamen afgelopen januari Snarky Puppy en het Metropole Orkest andermaal samen in club Kabul à Gogo in Utrecht, om in aanwezigheid van een uitzinnig publiek opnieuw opnames te maken. Uit zes sessies werden de beste tracks gekozen, die in de studio werden gemixt tot het nieuwe album. De opnamesessies leken een geheime missie te zijn. Uit niets bleek dat een loods op een 's avonds totaal verlaten bedrijfsterrein drie dagen lang het epicentrum was van een project dat werd gekoesterd door insiders. De sessies waren een intense belevenis. In een bijna vierkante hal was het superensemble opgesteld in een cirkel. Het publiek zat daar zeer dicht omheen. Wie geluk had zat naast een muzikant en kon alle verrichtingen van zeer nabij volgen – de aanwijzingen van Metropole-dirigent Jules Buckley en Snarky Puppy-leider Michael League bijvoorbeeld – en de partituren moeiteloos meelesen. 'Somni' staat in het Latijn voor slaap en in het Catalaans voor droom. In grote lijnen laat 'Somni' zich beluisteren als een symfonisch gedicht, waarin de sfeer wordt bepaald door een stroom die op en neer beweegt tussen melancholie en triomf. De schrijfstijl van League, zijn gevoel voor drama, atypische melodieën en ritme, domineert. Zijn muziek nestelt zich in je onderbewustzijn. Daarnaast zijn gelaagdheid, kleur en finesse duidelijk herleidbaar tot Buckley. Die weet als geen ander hoe zijn orkest spannend en groovy kan klinken. Zijn arrangementen zijn zeer geslaagd. Ze laten het hele ensemble in al zijn schakeringen horen. De balans tussen zeer intieme passages en bombastisch gooi- en smijtwerk is subliem. De opnamekwaliteit van het album is bijzonder goed. Dat er opnieuw een meesterwerk tot stand is gebracht dat door vakjury's hoog zal worden aangeslagen, laat weinig ruimte voor twijfel.

Roland Huguenin

Bezetting:

Snarky Puppy, Michael League (composities en directie), Metropole Orkest, Jules Buckley (directie en arrangementen).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/m974bwvm>

SUZAN VENEMAN SEXTET
The Art Of Letting Go
 ZenneZ Records

Een jazzmuzikant die met enige regelmaat wil optreden, zit al gauw in tien bandjes. Wie weet worden veel musici componist om het samenspel van al die drukbezette freelancers te stroomlijnen.

Toch kan het voorkomen dat zo'n groep met stápels bladmuziek op de lessenaars tot grote hoogten stijgt. Dat de band klinkt alsof die al tien jaar 'on the road' is. Dat arrangementen en improvisaties naadloos in elkaar overgaan. Dat contrasten qua intensiteit, volume en tempo vanzelf lijken te ontstaan. En waarbij je zeker weet: de geschreven muziek is voortgekomen uit een innerlijke noodzaak.

Zo'n band is het sextet van Suzan Veneman op dit album. De composities doen soms denken aan die van Mingus, in die zin dat het langere schema's zijn. Niks geen 32 maten en dan nog eens 32 maten. Ze vereisen concentratie; zowel op de bladmuziek als het luisteren naar elkaar. Veneman is echter – in tegenstelling tot Mingus – een zachtzinnige bandleider; dat hóór je aan de sfeer van rust én toewijding waarin het album tot stand moet zijn gekomen.

Veneman zelf laat weten in het cd-hoesje dat de composities ontstonden na een soort identiteitscrisis. Een moeizaam proces, waarin ze zich 'The art of letting go' eigen maakte; vandaar die titel. Op de vraag (ik parafraseer) 'wie ben ik en wat doe ik hier op aarde?' moet natuurlijk het antwoord luiden: 'Een voortreffelijke jazzmuzikant als trompettist, componist en bandleider. De muziek zit al in het hoofd, laat die maar komen.'

Veneman schrijft dat ze hier onbekend terrein durft te betreden. Maar daar loopt ze heel wat vertrouws tegen het lijf. Immers: alle muziek komt ergens vandaan. We horen hier een zes-achtste zoals Coltrane die speelde, een drone als van een doedelzak en enkele lyrische trompetsolo's die er zonder haar grote voorgangers vast niet waren geweest.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Suzan Veneman. (Foto: Joke Schot)

Intussen wordt er af en toe ook flink geswingd en weten de musici zich – dankzij hun kennelijke vertrouwdheid met het materiaal – heel wat improvisatieruimte toe te eigenen. Enkele hoogtepunten: de zorgvuldig opgebouwde trompetsolo in 'The longest night' en 'Promise me', wat klinkt als één lange smeekbede. Ook hier soleert Veneman wonderschoon en ongehaast, wetend dat de essentiële noten zich vooral aandienen als je daar niet krampachtig naar streeft. In het titelstuk vertolkt een piano-ostinato de onrust terwijl de trombone daar peinzende, lange noten onder legt en de bas er vanaf de duimposities ook nog iets van vindt. Vervolgens ontstaat hieruit als vanzelf een trombonesolo vol wijze woorden; een zorgvuldig geformuleerd betoog dat de trompet na enige tijd bijna ongemerkt van hem overneemt.

'The art of letting go' was een moeizaam proces, zoveel staat vast. Maar in tegenstelling tot menig zelfhulpboek onder dit motto heeft Veneman totaal geen gemeenplaatsen nodig.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Suzan Veneman (trompet, bugel),
 Vincent Veneman (trombone),
 Jasper van Damme (sopraan- en altsax),
 Timothy Blanchet (piano, Fender Rhodes),
 Tijs Klaassen (bas en basgitaar),
 Wouter Kühne (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2rzfju46>

TIM VERMEULEN QUARTET**Tales Of A Six Cornered Snowflake****Niet te koop; uitsluitend te beluisteren**

op Spotify, Instagram, YouTube, Facebook, VI.be.

Voor de oudere jazzliefhebber, waartoe ook deze recensent behoort, is het wennen. Het is flauw om te beweren dat vroeger alles beter was, maar toch. Op zoek naar het label waarop dit nieuwe album van drummer Tim Vermeulen (België, Brugge 1994) werd uitgebracht, naar een foto van het hoesje en de liner notes, drong het langzaam door dat dit album alleen op social media beluisterd kan worden. Zelfs een download-link hoeft en kan niet gekocht worden. Dichter bij Tim Vermeulen komen dan met een Belgisch hotmail-adres is niet mogelijk.

Voor de minvermogende jazzmuzikant is het een oplossing. Zoek een redelijke ruimte met een behoorlijke akoestiek, speel je muziek en neem het zelf op. Kost weinig of niets. Je kunt de muziek horen, maar bestaat hij ook echt? In elk geval niet tastbaar.

Er is geen hoesje en geen duiding over de muziek. Op de sites van bovengenoemde platforms staan wel enkele kreten: 'In de muziek staan melodie, energie, interactie, expressie en gevoel centraal. Vermeulen hanteert een filmische aanpak, ondersteund door een helder gebruik van een verscheidenheid aan kleuren. Dit gedurfde en kronkelige muzikale pad leidt de luisteraar naar een sonisch avontuur dat alleen kan slagen met de hulp van de beste improvisatoren'. Een geweldige ChatGPT-tekst, die op vrijwel elke willekeurige vorm van jazz geplakt kan worden en dus niets zegt.

Is dit dan helemaal niets? Gek genoeg niet, want met de muziek zelf is niets mis. Wat met die filmische aanpak precies wordt bedoeld en de vraag hoe helder de kleuren nu echt zijn, laten we maar even voor wat het is. Wat we horen is een groep muzikanten waarbij de conservatoriumdiploma's schitteren. Kleuren horen we wel: snelle en trage kleuren die zich door de composities werken. Composities die niet slecht zijn, maar ook weinig eigens of bijzonders hebben, en waar althans bij deze recensent geen filmbeelden voor de ogen verschijnen. Het is muziek waar niemand zich een buil aan kan vallen, die niet schuurt, die mooi wordt gespeeld, maar geen jeuk oplevert. Hier en daar wordt goed gesoleerd, gebeurt er even iets waar je van opveert en wat spannend is. Naar mijn smaak te weinig en te kort.

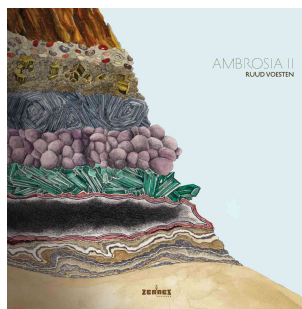
Tom Beetz

Bezetting:

Tim Vermeulen (drums),
Felix De Clerck (basgitaar),
Seppe De Bleser (altsax), Thibaut Deryckere (piano)
+ Artan Buleshkaj (gitaar), Nero Vergaert (tenorsax).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/bde3jxvb>

RUUD VOESTEN**Ambrosia II****Zennez Records**

Drummers die ook componeren verdienen altijd een beetje extra respect. Omdat hun drumkit wat minder melodius is - of lijkt - verwacht je ritmisch spierballenwerk. Maar componerende drummers zijn juist heel interessant. En als de componist ook nog een bijzonder thema of concept uitwerkt is het helemaal boeiend. Drummer Ruud Voesten (1987) nam de Goddelijke Komedie van Dante Alighieri onder handen. Zoals de titel van het album zegt, is 'Ambrosia II' een opvolger van deel I. Dat zit zo. Het eerste deel is gebaseerd op 'Inferno' van de Goddelijke Komedie. Het tweede deel is gebaseerd op 'Purgatorio'. Het album heeft daardoor een suite-achtig karakter. Met sterke muzikale kunstenaars. Compositie voert overal de boventoon. Soms, of eigenlijk vaak, hoor je de drummer niet eens. In 'A lure' en 'Tuin' horen we de heerlijk gestreken bas van Tijs Klaassen. En in 'Raw beans' schittert Mo van der Does op klarinet. Ook wie niets van Dante weet, kan intens genieten van een uiterst gevarieerd en vooral doordacht album. Miniem minpuntje: je weet niet welke saxofonist je hoort. En o, ja. Het derde deel: 'Paradiso' wordt in 2027 verwacht.

Peter J. Korten

Bezetting:

Wietse Voermans (sax),
Mo van der Does (sax),
Koen van Schalkwijk (piano),
Tijs Klaassen (bas), Ruud Voesten (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/nf8rnjke>

JAZZ OP HET PODIUM

FAY CLAASSEN & BAND

Bezetting:

Fay Claassen (zang),
Karel Boehlee (piano, keyboards),
Peter Tiehuis (gitaar),
Theo de Jong (bas),
Martijn Vink (drums).

Datum en plaats:

18 december 2025,
LantarenVenster, Rotterdam.

In de afgelopen jaren deed zangeres Fay Claassen vooral programma's met orkesten. Deze maand maakte ze echter met haar eigen band een korte Nederlandse toer ter promotie van haar nieuwe album 'Soulprint'. Hierop toont ze zichzelf in negen nieuwe composities en teksten die voor of door haarzelf zijn geschreven. Gloedvol werk dat live uitgevoerd een verpletterende indruk maakte.

'Soulprint' weerspiegelt Fay's muzikale reis langs gebeurtenissen en observaties. Die deelt ze via een breed spectrum van jazz en soul. Muzikale vriendschappen vormen de rode draad, maar ze brengt daarin ook haar leven als vrouw, moeder en dochter tot uitdrukking.

'Vincente '78' is een persoonlijk verhaal waarin zij een lang bewaard familiegeheim deelt over haar onbekende halfbroer. Haar inmiddels overleden vader vertelde enkele jaren geleden over zijn bestaan. Ze heeft hem nog nooit ontmoet en weet alleen dat hij is geboren in 1978. De abstracte en ook indringende tekst van 'Schilderij van de liefde' is gebaseerd op Fay's herinnering aan haar vader, toen zij hem langdurig verzorgde toen hij dementeerde. Het doet je beseffen dat je (te) weinig jazz gezongen in het Nederlands hoort. In 'Purity', een tekst van Simone Pormes keert Fay terug naar zichzelf. Ze noemt deze indringende ballad de pilaar onder het album. In het Frans zong Fay 'La dame du sans-souci', gebaseerd op de film 'La passante du sans-souci'. Het gaat over de vele herinneringen die je vormen. Individualiteit verwijst voor Fay naar onafhankelijkheid en vrije keuzes kunnen maken, terwijl die keuzes in een snel veranderende wereld steeds meer worden bepaald door algoritmes en robotisering. In 'Fast future people' klonk een virtuoos swingende replek op dit thema.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Fay Claassen met op de achtergrond Peter Tiehuis.
(Foto: Joke Schot)

Fay Claassen met op de achtergrond Karel Boehlee.
(Foto: Joke Schot)

'Soulprint' omvat diverse songs die ontstonden uit langdurige muzikale en vriendschappelijke verbintenissen. Met bassist Theo de Jong en toetsenist Karel Boehlee werkt ze al vele jaren samen. Beiden speelden met Toots Thielemans toen Fay als gastsoliste bij hem optrad. 'Music is between a smile and a tear' was Toots' lijfspreuk. Theo de Jong schreef 'Smiling tears (for Toots)'. 'Good times' en 'Simple song' zijn lichtvoetige songs geschreven door saxofonist, componist én haar levenspartner Paul Heller. Gitarist Peter Tiehuis schreef 'Partido nuevo' waarin hij zelf excelleerde en zijn spel prachtig liet samenvloeien met Fay's vocalen. Zeker ook vermeldenswaardig is de aanstekelijke 'Shoe song'. Een rollercoaster waarin alles samenkomt wat Fay zo aantrekkelijk maakt om naar te luisteren en kijken: diepgang, sprankeling en spontaniteit in haar stemgebruik, en als ze even niet zingt, vult ze het podium met subtiële choreografieën. Fay Claassen zette zichzelf opnieuw goed op de kaart met doorleefde songs en met bandleden die de boeiende arrangementen punctueel uitvoeren in mooie interacties.

Roland Huguenin

I COMPANI

Bezetting:

Bo van de Graaf (saxen),
 Maripepa Contreras (hobo),
 Friedmar Hitzer (viool),
 Michel Mulder (bandoneon),
 Leo Bouwmeester (piano),
 Arjen Gorter (contrabas),
 Rob Verdurmen (drums).

Datum en plaats:

13 december 2025,
 Hot House, Qbus, Leiden.

Leider Bo van de Graaf.

Veertig jaar lang stond saxofonist en componist Bo van de Graaf als drijvende kracht op de planken met I Compani. Veel van hun werk is geïnspireerd door de magische wereld in de films van de Italiaanse regisseur Federico Fellini (1920-1993) en de muziek daarbij van Nino Rota (1911-1979). Maar ook aan La dolce vita komt een eind. Dit seizoen doet I Compani een afscheidstournee onder de toepasselijke titel 'Basta!'. Zaterdag 13 december waren ze bij Hot House in Leiden.

In de wereld van Fellini is het normaal dat de zaken op hun kop staan. Beginnen met 'Tiramisu', naar het befaamde Italiaanse nagerecht, is dan ook niet vreemd voor I Compani. En er stond meer op het menu: 'Brand', een ode aan Dollar Brand, de Zuid-Afrikaanse pianist, de 'Aida' van Verdi, polyritmiek en schijnbare chaos, die deed denken aan het verkeer in Rome of Napels. En het mooiste kwam na de pauze: de vertolking van 'Et Dieu crea la femme'.

Veertig jaar lang schonk I Compani het publiek een unieke, wonderlijke mix van filmmuziek, vaudeville, tango, balkan en jazz. Voor wie het allemaal nog eens terug wil kijken is er het boek '40 jaar I Compani', geschreven door Tom Beetz, met heel veel foto's. Het boek is te bestellen op de website van I Compani. Ter afsluiting liepen Bo, Maripepa en Friedmar al spelend nog een laatste rondje door de zaal...

Marcel Schikhof

Maripepa Contreras (links) en Friedmar Hitzer.

Michel Mulder. (Foto's: Marcel Schikhof)

WEAVE4

Bezetting:

Steve Argüelles (drums),
Francesco Bigoni (tenorsax, klarinet),
Benoit Delbecq (piano),
Francesco Diodati (gitaar).

Datum en plaats:

3 december 2025
Bimhuis, Amsterdam.

Een hoogtepunt in het programma van het Bimhuis was 3 december het concert van Weave4, dat bestaand werk speelde en nieuw materiaal dat komend voorjaar als album wordt uitgebracht. De opkomst was maar matig, zodat slechts een 'select' gezelschap genoot van de zinnenprikkende kalmte. Een miscalculatie van het publiek.

Weave4 is een bijzonder kwartet dat zich beweegt in de moderne jazz en avant-garde, en daarin een opzienbarende koers volgt. Het kwartet bestaat uit een koppel zestigers: pianist Benoit Delbecq die in de Franse jazz zijn eigen weg kiest en al vaak samenwerkte met drummer Steve Argüelles (bekend van verschillende Britse formaties); en een koppel veertigers: de Italianen Francesco Bigoni (sax, klarinet) en Francesco Diodati, een gitarist die naam maakte in bands van trompettist Enrico Rava. In 2021 ontmoetten de vier elkaar in het kader van gezamenlijke deelname aan een residentieprogramma in Parijs, waar opnamen werden gemaakt die in 2023 als titelloos debuutalbum werden uitgebracht door Parco della Musica Records, het label van de Musica per Roma Foundation. Alle groepsleden leveren composities gebaseerd op klanken en texturen die organisch transformeren door collectieve improvisatie. De stukken bevatten bouw-

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Francesco Diodati hanteert de strijkstok.

(Foto: Joke Schot0)

stenen voor een open aanpak. Experiment en dialoog staan centraal in de muziek van Weave4. Hun werk wisselt qua vorm en klank continu, waarbij de dynamiek tussen rigiditeit en elasticiteit wordt verkend. De muziek wordt in belangrijke mate bepaald door de samenvloeiing van de vier persoonlijke stijlen en kenmerkt zich door polyvitesse, een gelaagde ritmische benadering waarbij meerdere pulsaties en tempi door elkaar lopen. In de basis is Weave4 akoestisch van opzet. Er zijn experimenten met de geprepereerde piano en bekkens die ingenieus worden aangestoken, maar daarnaast wordt elektronica op een speelse manier ingezet. Gelijkenissen met 'minimal music' zijn er tot op zekere hoogte, maar clustering en transformaties in melodie en kleur geven de muziek een organische gevoelswaarde. Kalmte is de belangrijkste waarde in de muziek van Weave4. Terwijl er vaak sprake is van een symfonische spanningsopbouw, blijft het totaalbeeld klein, zodat er veel ruimte overblijft voor de poëtische beeldingskracht van de muziek. Weave4 boetseert met collages van klank en melodie verfijnde muziek. Filmisch is een modeterm, maar zeker van toepassing op de muziek van Weave4. Zoals een mimespeler grote dingen klein maakt, buigt deze groep subtiliteiten om naar grootse gebaren.

Roland Huguenin

SPINIFEX MAXXIMUS

Bezetting:

Tobias Klein (basklarinet, altosax),
Bart Maris (trompet),
John Dikeman (tenorsax),
Jasper Stadhouders (gitaar),
Gonçalo Almeida (contrabas),
Philipp Moser (drums),
Jessica Pavone (altviool),
Elisabeth Coudoux (cello),
Evi Filippou (vibrafoon, percussie).

Datum en plaats:

29 november 2025,
Hot House, Qbus, Leiden.

Evi Filippou.

Jasper Stadhouders.

Het Amsterdamse Spinifex staat bekend als een eigenzinnig ensemble dat free jazz, complexe ritmes en gedurfde improvisaties samenbrengt tot een geheel eigen geluid. Dit jaar bestaat de band twintig jaar en viert dat met een internationale tournee van het project Spinifex MAXXIMUS, een uitgebreide versie van de band, met Jessica Pavone (altviool), Elisabeth Coudoux (cello) en Evi Filippou (vibrafoon, percussie) toegevoegd als gastleden. Dat betekent negen muzikanten en een vol podium bij Hot House in Leiden voor een optreden in de Qbus. Spinifex MAXXIMUS speelde vooral nummers van hun gelijknamige jubileumalbum, dat in november verscheen. In de opener 'Annie golden' liet John Dikeman een scheurende solo horen op zijn tenorsax. Het laatste nummer van het jubileumalbum heet 'The privilege of playing the wrong notes'. Dat werd voor het publiek in de Qbus 'The privilege of hearing the wrong notes'.

Marcel Schikhof

Het album 'Spinifex MAXXIMUS' is besproken in Jazzflits 449. Beluister het hier: <https://tinyurl.com/3px82scu>.

Vlnr John Dikeman, Bart Maris en Tobias Klein.
(Foto's: Marcel Schikhof)

VARIA

Stage Band brengt 'Requiem der Verloren Groninger Dorpen'

Als speciaal project brengt het Groningse Stage Band Jazz Orchestra op 13 januari 2026 in het Kulturhoes van Wehe den Horn een negendelig 'Requiem der Verloren Groninger Dorpen'. Ieder deel is geschreven door een ander bandlid, die ook tekende voor het arrangement. Daartoe verdiepten de negen schrijvers zich in de geschiedenis van negen verloren Groninger dorpen en zochten zij vervolgens bij dat specifieke dorp een van de negen delen van een klassieke requiem. Bij Maarhuizen het 'Introitus', bij Helpman het 'Kyrie', bij Heveskes het 'Graduate', bij Ladysmith het 'Tractus', bij Weiwerd het 'Dies Irae', bij Torum het 'Offertorium', bij Westerburen het 'Sanctus', bij Peelo het 'Sequentia' en bij Rottumeroog het 'Agnus Dei'. "De veelzijdigheid van ons componistencollectief samen met de emotionele diepgang van het onderwerp heeft geresulteerd in een prachtig programma. Fonkelnieuw en zeer verrassend. De band heeft er de nodige repetities over gedaan om de vaak complexe ideeën van de componisten zo goed als mogelijk uit te voeren", aldus de Stage Band in zijn nieuwsbrief. Het 'Requiem' wordt vooralsnog twee keer uitgevoerd. Het is 7 december jl. in het Groningse Prins Claus Conservatorium in première gegaan.

Roy Hargrove-workshop onder leiding van Susanne Alt

Saxofoniste Susanne Alt geeft in het weekend van 31 januari en 1 februari 2026 bij de Jazzwerkplaats Den Bosch een workshop waarin het repertoire van de in 2018 overleden trompettist Roy Hargrove centraal staat. Hargrove was en is met zijn virtuositeit in bebop en souljazz een belangrijke inspiratiebron voor Alt. Onder haar leiding gaan de deelnemers aan de slag met stukken van Roy Hargrove, zoals 'Roy Allan' en 'The nearness of you', en met een of twee eigen stukken van Susanne Alt die in de geest van Hargrove zijn geschreven. De workshop is voor muzikanten met een goede instrumentbeheersing die goed noten kunnen lezen, ook ritmisch. De ritmesectie dient goede kennis te hebben van het lezen en spelen van akkoorden.

Info: <https://tinyurl.com/5x3nxw43>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons:
nieuwsredactie@jazznu.com

OVERLEDEN

Marilyn Mazur. (Foto: Gunnar Hovgård)

Michal Urbaniak, 20 december 2025 (82)

Poolse violist en tenorsaxofonist. Speelde in de jaren zestig met voornamelijk landgenoten als pianist Andrzej Trzaskowski, altist Zbigniew Namysłowski en pianist-componist Krzysztof Komeda, maakte tournees door Scandinavië en de VS. Richtte een eigen groep op, waaronder zangeres Urszula Dudziak, met wie hij trouwde. Vestigde zich in 1973 in de Verenigde Staten en begon geïnteresseerd te raken in fusion, die hij mengde met Poolse folklore. Had daarmee veel succes op festivals, won talloze prijzen en maakte tientallen platen.

Marilyn Mazur, 12 december 2025 (70)

Deense percussioniste, geboren in New York, op zesjarige leeftijd naar Denemarken. Speelde met plaatselijke musici, brak internationaal door toen Miles Davis haar vroeg (1985), opnamen met eigen ensembles, Jan Garbarek en Gil Evans.

Gordon Goodwin, 8 december 2025 (70)

Bandleider-arrangeur. Werkte vijftientig jaar lang met zijn Big Phat Band in de Californische radio-, film- en televisiestudio's van Los Angeles, waarbij diverse jazzsolisten optraden.

Manfred Hering, 29 november 2025 (86)

Duitse saxofonist. Veel samengespeeld met collega's in de DDR: saxofonisten Ernst-Ludwig Petrowsky en Manfred Schulze, de pianisten Ulrich Gumpert en Hannes Zerbe, drummer Gunter 'Baby' Sommer. Onderwijs aan het conservatorium in Leipzig.

Phil Upchurch, 23 november 2025 (84)

Gitarist, ook vaardig op basgitaar. Werkte met diverse jazz- en bluesgrootheden, onder wie ook vocalisten als Joe Williams en Carmen McRae. Tournee met collega George Benson; studio-werk.

Christoph Spendel, 7 november 2025 (70)

Duitse pianist, geboren in Polen. Optredens met diverse Duitsers (duo met vibrafonist Wolfgang Schluter, trio's, kwartetten) en als onbegeleid solist. Speelde in zijn latere jaren met name cross-over-muziek. Onderwijs op diverse conservatoria.

Jim Self, 2 november 2025 (83)

Tubaspeler. Was thuis zowel in de klassieke muziekwereld als in de jazz. In de jaren zeventig verbonden aan de universiteit van Tennessee in Knoxville, daarna bijna vijftig jaar aan die van Zuid-Californië in Los Angeles. Opnamen met tenorist Pete Christlieb en altist Gary Foster.

(jjm)

JAZZSTANDARDS

COME RAIN OR COME SHINE

Elders in deze Jazzflits wordt een album besproken met onlangs uitgebrachte opnamen uit de jaren zestig van zangeres Milly Scott. Een van de songs daarop is 'Come rain or come shine', in 1946 geschreven door componist Harold Arlen en tekstschrijver Johnny Mercer, voor de musicalproductie 'Saint Louis Woman'. De musical werd geen groot succes maar de song overleefde en is in de loop der tijd door velen op het repertoire gezet, zowel in vocale als in instrumentale vorm.

Een opname uit 1946, met zangeres **Margaret Whiting**, laat horen hoe de song - <https://tinyurl.com/4c2u6636> - vermoedelijk in de musical zal hebben geklonken. De song is 32 maten lang en de vorm kan globaal worden aangeduid als A-B-A-C. De tekst luidt:

[A1]

I'm gonna love you, like nobody's loved you,
come rain or come shine
High as a mountain and deep as a river,
come rain or come shine

[B]

I guess when you met me, it was just
one of those things
But don't you ever bet me, 'cause I'm
gonna be true if you let me

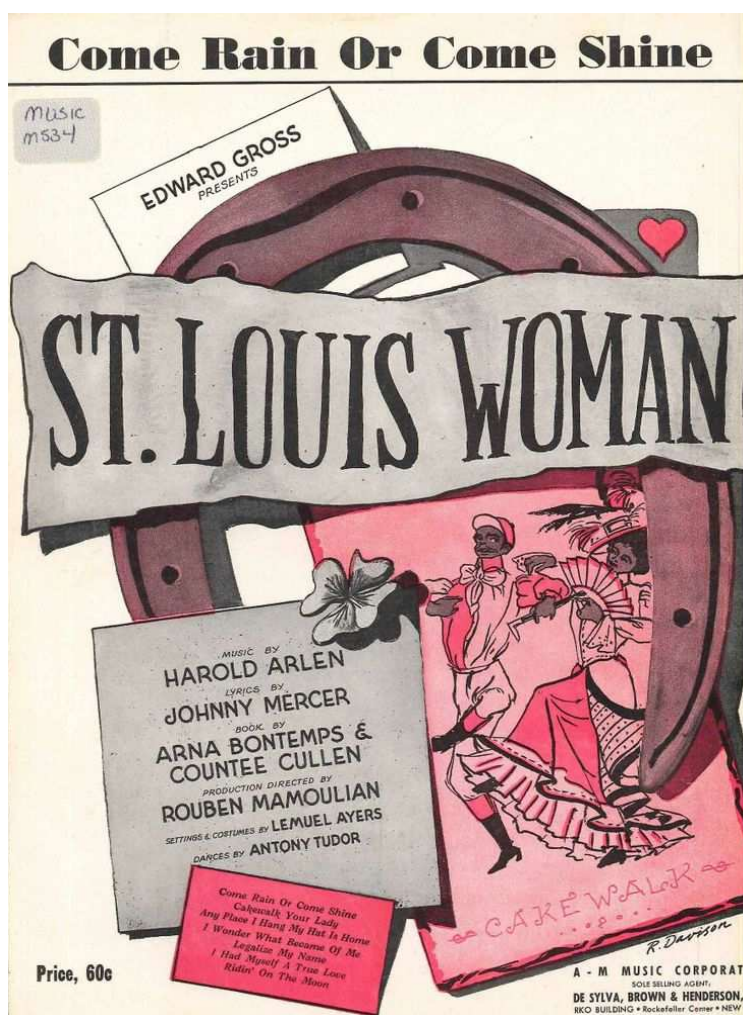
[A2]

You're gonna love me, like nobody's
loved me, come rain or come shine
Happy together, unhappy together, and
won't that be fine

[C]

Days may be cloudy or sunny, we're
in or we're out of the money, but
I'm with you always, I'm with you rain or
shine.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Bladmuziek van 'Come rain or come shine'.

Judy Garland zong het, circa 1955, in een opvallend arrangement van Nelson Riddle, langzaam over een begeleiding van drukke drumpatronen en een up tempo spelend orkest. Zeker voor die tijd een gewaagde aanpak. Er is een televisie-opname van, die u hier kunt bekijken: <https://tinyurl.com/4tftukvz>.

In hetzelfde jaar komt er een elpee van **Billie Holiday** uit met 'torch songs' (sentimentele liefdesliedjes), waar zij in langzaam tempo, laid back en met haar bekende heldere voordracht 'Come rain or come shine' vertolkt: <https://tinyurl.com/2whbycnz>. Ook **Ray Charles** kon niet achterblijven, in een langzame soul-stijl met een lichte 12/8 beat, begeleid door strijkers en trombone-fills: <https://www.youtube.com/watch?v=Pxs3jGy9k9w>. Verschillende bekende vocalisten volgden, zoals Ella Fitzgerald, Peggy Lee en Frank Sinatra. En, als gezegd, de Nederlandse Milly Scott.

Instrumentalisten lieten zich ook door de song inspireren. Zo is er een versie van **John Coltrane**, vermoedelijk uit ongeveer 1957, waar hij zijn toenmalige stijl van spelen op het stuk loslaat. In zijn solo gaat hij steeds uit van de melodienoten van het liedje, maar laat die volgen door zijn bekende snelle arpeggio's, die ooit door jazzjournalist Ira Gittler 'sheets of sound' zijn genoemd: <https://tinyurl.com/s54z54pj>.

Art **Blakey** and the **Jazz Messengers** slaagden erin om van de 'torch song' 'Come rain or come shine' een echt hardbop-stuk [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

te maken, waarbij je aan arpeggio's in Benny Golsons tenorsolo goed kunt horen dat hij vaak samen met zijn goede vriend John Coltrane had zitten studeren en muzikale ideeën had uitgewerkt: <https://tinyurl.com/y6t3nyf5>. Een opbouw via toonherhalingen.

'Come rain or come shine' wordt doorgaans in de toonaard F gespeeld. Het is een interessant stukje muziek. Zo bevat de melodie flink wat toonherhalingen. In de eerste zin ('I'm gonna love you', etc.) wordt maar liefst dertien keer de noot A herhaald. Nadat '...or come shine' op een F wordt gezongen, horen we bij de tweede zin ('High as a mountain',.... etc.) opnieuw diezelfde A, nu twaalf keer (het woordje 'deep' gaat op een C), gevolgd door de F onder 'or come shine'. Jazzauteur Ted Gioia vindt die toonherhalingen maar armzalig, terwijl anderen, zoals de klassieke componist Alan Forte, het nu juist een heel sterk aspect van deze song vinden.

Ook Billie Holiday nam 'Come rain or come shine' op. Dit Clef-album is uit 1955. De hoes is een ontwerp van David Stone Martin (zie ook pagina 34).

Daarin heeft Alan Forte gelijk, want componist Harold Arlen maakte de herhaalnoten spannend door er afwisselende akkoorden onder te zetten, achtereenvolgens een F akkoord, een A7 akkoord (vaak voorafgegaan door Em11) en een D mineur akkoord. Bij 'High as a mountain' gaat de melodie opnieuw op de herhaalde noot A, nu met een G9 akkoord en een C13 akkoord eronder. Door onder een bepaalde noot een ander akkoord te zetten, krijgt die noot een andere kleur, een andere gevoelswaarde. Het combineren van éénzelfde herhaalde noot met achtereenvolgens [vervolg in de rechterkolom...](#)

Ook Sarah Vaughan nam 'Come rain or come shine' op. Het verscheen onder meer in 1956 bij Philips op een epee met op kant A ook Gershwins 'Nice work if you can get it'. De bovenstaande hoes werd voor de Italiaanse markt gemaakt.

verschillende akkoorden komt ook in de klassieke muziek voor. Ook de bekende 'One note samba' van A.C. Jobim is ten dele op dit principe gebaseerd.

Na de exercities vanuit de noot A wordt de melodienoot bij de tekst 'I guess when you meet me' verhoogd naar een Bes, terwijl de laatste regel van het [B] gedeelte vanuit een C (dus weer een stapje hoger) vertrekt.

De tweede helft van het lied begint bij [A2] met de tekst ('You're gonna love me'....etc.), weer met de dertien keer herhaalde A. Daarna wordt stapsgewijs naar een climax toegevoegd, door steeds op een hogere noot door te gaan; 'Happy together',.... etc.' op een twaalf keer herhaalde B. Vervolgens komt bij de tekst 'Days may be cloudy or sunny',.... etc.' de melodie nog weer hoger te liggen, met een D over een D7 akkoord en daarna over een G7 akkoord. Die passage kan als de melodische climax worden beschouwd, met een bluesachtig effect, door de combinatie van melodie en akkoorden.

De herhaalde noten komen zowel in de eerste als in de tweede helft van het stuk dus steeds wat hoger te liggen, waardoor je een melodische opbouw naar een hoogtepunt krijgt. Muziekpoëtische retoriek kun je zoiets noemen.

De laatste regel brengt weer rust in het geheel en het lied eindigt verrassend op D mineur. De toonaard van de gehele song komt niettemin over als F majeur. De afsluiting in D mineur kun je zien als 'bedrieglijk eind'.

Met Alec Wilder, die een standaardwerk schreef over de Amerikaanse populaire song, kunnen we concluderen dat het in melodisch en harmonisch opzicht briljant geconstrueerde lied 'Come rain or come shine' een 'superbe ballade' is.

Ruud Bergamin

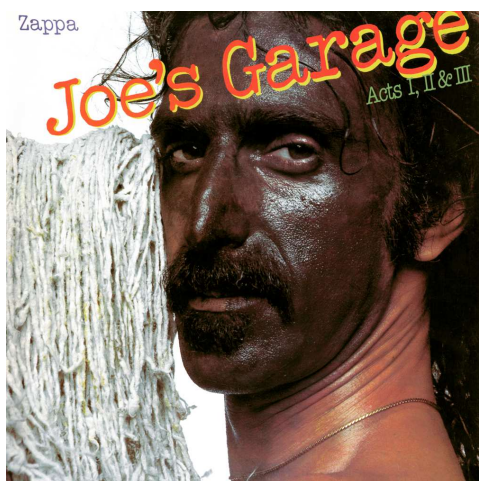
Heeft u jazznieuws? Stuur het ons:
nieuwsredactie@jazznu.com

JAARLIJSTJES

DE 10 VAN 25

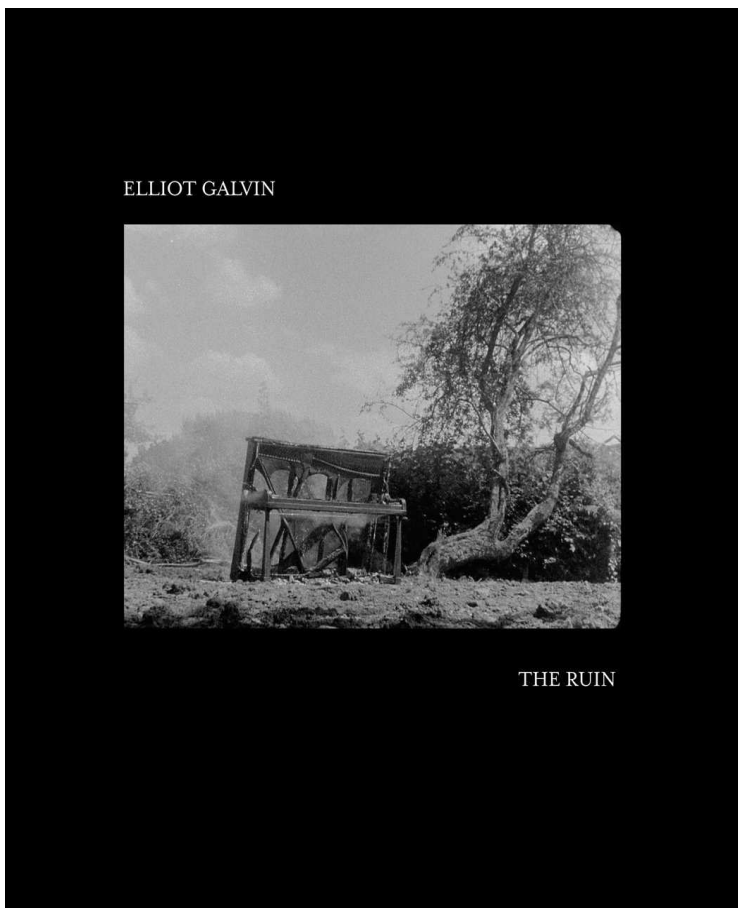
Ik weet het, Jazzflits doet niet aan jaarlijstje, maar (vrij naar Frank Zappa): "I love jaarlijstjes, I simply adore them!" En ik houd niet alleen van jaarlijstjes met (jazz)muziek, maar ook van jaarlijstjes over boeken, films, strips, series en beeldende kunst. Er wordt heden ten dage in de wereld zo vreselijk veel moois gemaakt, dat is voor een mens niet bij te houden, en daarom ben ik blij dat er aan het eind van jaar lijstjes zijn, van specialisten, die mij door de bomen nog wat bossen laten zien waar ik soms nog niet in gedwaald heb.

Maar hoe maak je zo'n lijstje? Ooit schreef ik voor Jazzflits hoe ik nieuwe muziek vind (Jazzflits 373). Dit verhaal-tje gaat over hoe ik ieder jaar uit die overload aan nieuwe muziek een jaarlijstje maak van de (mijns inziens) tien beste muziekalbums van dat jaar.

Volgens Jaap Lampe maakte Frank Zappa met 'Joe's Garage' het beste album van 1980.

Het begon voor mijzelf in 1980, toen ik met mijn neef en beste vriend Ferd G. heb afgesproken dat wij elkaar elk jaar aan het eind van het jaar het muziekalbum cadeau zouden doen, dat wij dat jaar het beste album vonden dat we gekocht hadden. Het album moest nieuw [vervolg in de rechterkolom...](#)

Wat Jaap Lampe betreft maakte Elliot Galvin in 2025 met 'The Ruin' de beste plaat.

verschenen zijn in het bewuste jaar. Dat doen wij nu dus al 45 jaar; eerst elpees, toen cd's, heel even linkjes naar digitale albums op iTunes en nu weer 'old skool'-elpees. In de jaren tachtig van de vorige eeuw was het allemaal nog redelijk overzichtelijk. Ik kocht tussen de tien en twintig elpees per jaar. Die stalde ik uit in de kamer en zonder veel moeite had ik in een uur het beste album van dat jaar te pakken. En soms wist je natuurlijk al maanden van tevoren wat dat jaar het beste album zou gaan worden. Mijn beste album van 1980 was 'Joe's Garage' van Frank Zappa en dan van Ferd 'L' van Godley & Creme.

In 2005 heb ik voor een paar muziekvrienden die dachten dat er na 1975 nooit meer goede muziek is gemaakt, een Top 10 samengesteld van prachtmuziek uit de periode 1975-2005. Daarmee kreeg ik de smaak zo te pakken, dat ik vanaf dat moment (inmiddels dus twintig jaar!) aan het eind van ieder jaar een overzicht van de mijns inziens beste muziekalbums van dat jaar samenstel. Maar het kiezen werd door de jaren heen steeds moeilijker, omdat er steeds meer moois gemaakt werd, en met de introductie van iTunes en later Spotify was 'la mer à boire' van nieuwe muziek bijna niet meer te bezeilen. Dus, hoe doe ik dat nu? Hoe maak ik aan het eind van het jaar mijn Top 10 van beste muziek van dat jaar en wie wordt de nummer 1? Dat laatste blijft natuurlijk belangrijk, want die afspraak met die neef staat nog steeds.

Door het jaar heen leg ik in Spotify een playlist aan met de naam: Wat ik delf in 2025. Daarin gooi ik alle nummers en albums die ik op de een of andere manier tegenkom en die mij op het eerste snelle gehoor als mooi, en interessant voorkomen. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Aan het eind van het jaar is dat een enorme lijst met dit jaar maar liefst 150 verschillende nummers erop. Daar struin ik regelmatig doorheen om van sommige nummers het hele album te beluisteren. Favorieten blijven meteen bovendrijven en draai ik dan grijs. Maar pas op, dat is niet altijd een doorslaggevend criterium, want soms ben ik lui en luister ik in de auto gewoon verder naar het laatste album dat voorstaat (niet onder het rijden een ander album gaan zoeken!) en dat kan het beeld behoorlijk vertekenen. Mijn persoonlijke 'luisterprofiel' op Spotify en AppleMusic aan het eind van het jaar klopt dan ook vaak niet met mijn Top 10.

Eind november begin ik uit die hele lange lijst langzaam toe te werken naar mijn Top 10. Ik beluister de hele lijst van begin tot eind en onderweg gooi ik nummers die mij extra aanspreken in een playlist met de naam: 'Shortlist 2025' om van daaruit later verder te kunnen selecteren. Maar sommige nummers herken ik meteen als grijsgedraaide, prachtmuziek (vaak een recensie over geschreven voor Jazzflits) en die promoveren meteen naar de ultieme playlist: 'De 10 van 25'. Dat is dan nog geen definitieve keuze en vaak worden dat ook meer dan tien nummers en moet ik dus schrappen, maar het is wel al meteen een heel sterke selectie. De uiteindelijke nummer 1 zit er dan vaak al tussen.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

DE 10 VAN 25 VAN JAAP LAMPE

1. [The Ruin](#)
Elliot Galvin
(Jazzflits 436)
2. [How You Been](#)
SML
(Jazzflits 450)
3. [Off The Record](#)
Makaya McCraven
(Jazzflits 449)
4. [Layered Pressence](#)
Tortoise
5. [Ultimate Survival](#)
An Pierlé Quartet
6. [Ævir, Amen](#)
GØ
(Jazzflits 434)
7. [The Gospel Of Jesamy](#)
Arp Frique, Perpetual Singers
8. [Apple Cores](#)
James Brandon Lewis
(Jazzflits 435)
9. [Collective Imagery](#)
SFJAZZ Collective
10. [Colors Of Hendrix](#)
Het Orgel Trio, Sola Masafrets
(Jazzflits 448)

De hekkensluiter van 'De 10 van 25': Het Orgel Trio & cello met 'Colors Of Hendrix'.

In de laatste weken van december is het dan nog een heel geschuif en geluister tussen de verschillende playlists. En heel vervelend, er verschijnt ook altijd nog heel veel moois in november en december. Dit jaar bijvoorbeeld 'How You Been' van SML; hoe pas ik dat nu weer in? Ik stel mijzelf de vraag: is iets alleen een enkel goed nummer, of is het hele album niet te versmaden? Pas in de laatste week van december krijgt mijn Top 10 zijn definitieve vorm. Daar schrijf ik dan nog een wervende tekst omheen en op de ochtend van 31 december publiceer ik dat geheel op: <https://jaaplampe.wordpress.com/> en stuur ik muziekvrienden een linkje.

Ik ben een gedreven mens en wil de wereld graag laten weten wat er allemaal voor moois wordt gemaakt, dus ik kan het gewoonweg niet over mijn hart verkrijgen dat ik mensen over sommige van mijn prachtvondsten niets kan vertellen, omdat ze buiten mijn Top 10 vallen. Sinds een paar jaar speel ik dan ook vals en maak ik ook een lijst met de naam 'Gewoon hele mooie nummers 2025', waarop gewoon heel mooie nummers uit 2025 staan. Soms dienen zich gedurende het jaar thema's aan, zoals in 2024 een overvloed aan minimal jazz en dat resulteerde in de lijst '2024 minimaaaaa!!!!' Of in 2021 een heleboel vrouwelijke bandleiders en componisten: 'Ladies 2021', of 'De Belgen 2020' of 'Gitaren 2021' of 'BigBands 2021', et cetera. U begrijpt wat ik bedoel, geen idee of er ooit mensen naar luisteren, maar uiteindelijk gaat het om 'De 10 van 25' en daarvan dan de 'numero uno' voor mijn neef.

En de criteria voor mijn keuzes? Wat is voor mij goede, spannende en mooie nieuwe muziek? Daar kan ik een boek over schrijven. Komt er ooit aan. Voor nu, heb ik voor u 'De 10 van 25'. Ze staan hiernaast op een rij met – indien aan de orde – het nummer van Jazzflits waarin het album is besproken. Bij het scheiden van de markt in Jazzflits dus toch nog een heus jaarlijstje!

Jaap Lampe

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

LOU BENNETT (1926 – 1997)

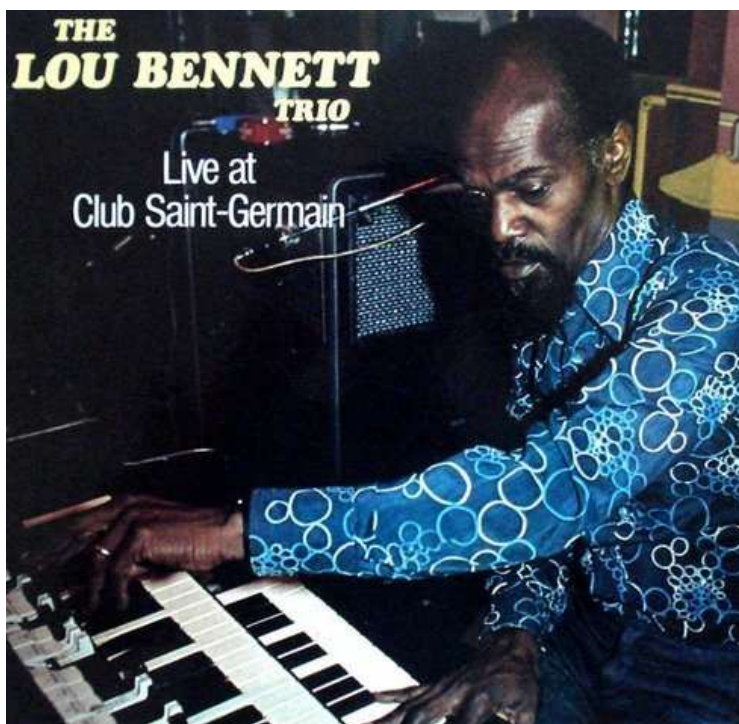
Op 21 juni 1960 arriveerde in de haven van Le Havre een bijzondere man met een bijzonder instrument: de Amerikaan Lou Bennett met zijn Hammondorgel. De douaniers keken hun ogen uit en wisten niet hoe dit apparaat te documenteren en in te klaren. Ter plekke aangekomen ontstond enige paniek, want er was dringend een spanningsomvormer nodig van het Amerikaanse 110-120 Volt op 60 Hz naar het Europese 230 V op 50 Hz. Uiteindelijk kon Bennett tijdig beginnen aan zijn optreden in de Blue Note in Parijs.

Het Hammondorgel werd populair in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw. Het kwam op de markt in 1934 en werd verfijnd met het B-3 model in 1954.

Wild Bill Davis was 'the godfather of the jazz organ'. Hij inspireerde in de jaren veertig heel wat leerlingen. Onder anderen Milt Buckner (1915-1977), Bill Doggett (1916-1996) en Jackie Davis (1920-1999). Jimmy Smith (8 december 1928 – 2005, noteer de enig juiste geboortedatum (1)) wordt gezien als de pionier op het instrument. Het was platenlabel Blue Note dat bijdroeg aan de doorbraak van Smith met zijn opnamen uit 1956: 'A New Sound, A New Star' en 'The Incredible Jimmy Smith At Club Baby Grand' (Wilmington, Delaware). Telkens in trio met gitarist Thorneil Schwartz (1927-1977).

Hier volgt een selectief lijstje met Amerikaanse jazzorgelisten: Fats Waller (1904-1943), Wild Bill Davis (1918-1995), Jack McDuff (1926-2001), Sarah McLawler (1926-2017), Doc Bagby (1929-1970), Richard Groove Holmes (1931-1991), Trudy Pitts (1932-2010), Baby Face Willette (1933-1971), Johnny 'Hammond' Smith (1933-1997), Shirley Scott (1934-2002), Reuben Wilson (1935-2023), Big John Patton (1935-2002), Jimmy McGriff (1936-2008), Don Patterson (1936-1988), Rhoda Scott (°1938, ze woont sinds 1968 in Frankrijk), Charles Earland (1941-1999), Dr. Lonnie Smith (1942-2021), Larry Goldings (°1968), Joey DeFrancesco (1971-2022), Delvon Lamarr (°1978) en Cory Henry (°1987). Wie van wie leerde is moeilijk te achterhalen (2).

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Lou Bennett op de hoes van 'Live At Club Saint-Germain'.

LOU BENNETT

Lou Bennett werd op 18 mei 1926 als Jean-Louis Benoit geboren in Philadelphia, Pennsylvania. Zijn vader kwam uit Martinique, een Frans overzees departement. Hij liet zijn gezin vroeg in de steek. Jean-Louis groeide op bij zijn grootvader, dominee in een Baptistenkerk in Maryland. Bij zijn grootmoeder leerde het kind piano en harmonium om in de kerk gospel te begeleiden. Hij kon dit al op zijn twaalfde. Om het beroep van schoenmaker aan te leren werkte hij bij het schoenmakersbedrijf Dan Bros. Shoe Repairing Company, 1032 S. Charles St., Baltimore, Maryland. Op zijn achttiende wordt hij - op 24 mei 1944 - opgeroepen voor militaire dienst. Hij woonde toen bij zijn moeder Gladys Benoit, 1900 Lauretta Avenue, Baltimore 23, Maryland. Bennett speelt tuba in de militaire brassband. Na zijn legerdienst vormt hij een trio à la Nat King Cole. In 1947 is Bennett overdag schoenmaker en 's nachts boppianist.

Zanger Frank Minion (°1929) vertelt dat hij in 1948 bij Lou Bennett kwam. Bennett maakte zijn eerste opnamen in 1953 tot 1957 in New York. Billboard van 3 juli 1954 schrijft over opnamen van Minion en Bennett voor Apollo Records op 78-toerenplaten: Bennett op piano en orgel, met gitarist Glenn Brooks en drummer Phil Harris.

Bennett blijft tot 1956 in Baltimore en verhuist naar New York om beroepsmuzikant te worden. Met hulp van boekingsagenten vindt hij werk in Minton's, Small's Paradise. Hij toert van 1957 tot 1959 met een orgeltrio. In 1958 werkten bebopzanger Babs Gonzales (1919-1980) en Bennett samen in Baltimore.

In 1959 nodigt Daniel Filipacchi (van het radiostation Europe 1) Bennett uit om naar Parijs te komen. De radiomaker propageerde de jazz bij het Franse publiek, samen met pianist Eddie Barclay (1921-2005), die in 1949 het platenlabel Blue Star oprichtte. Ook jazzgitarist Sacha Distel (1933-2004) had er zijn aandeel in.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

De jaren zestig

Zo komt Lou in **1960** in Parijs in club Blue Note in de Rue d'Artois te spelen **(3)**. Hij werkt veel met Raymond Court (trompet) en Pierre Favre (drums). Bennett vervangt ook acht weken pianist Bud Powell (1924-1966), die op reis was vertrokken. Het werden drie succesvolle maanden verlengd met enkele jaren dankzij de winnende combinatie met de huisgitarist Jimmy Gourley en 'huisdrummer' Kenny Clarke.

In juli-augustus 1960 nam Bennett het album 'Amen' op, zijn eerste plaat als leider. Met daarop 'Brother Daniel'. Het werd de herkenningmelodie van het radioprogramma 'Salut les Copains' op Europe 1. Op 22 november 1960 kreeg Bennett voor de plaat de 'Prix Francis Carco de l'Académie du Disque'. In september 1960 speelt Bennett met drummer Franco Manzecchi (1931-1979) - en dikwijls met trompettist Sonny Grey - in Le Chat Qui Pêche, Rue de la Huquette, Quartier Latin, Parijs.

In de zomer van 1960 wordt 'Dansez Et Rêvez' opgenomen, zijn tweede plaat als leider: Lou Bennett met de Hongaarse gitarist Elek Bacsik (1926-1993) en drummer Daniel Humair (°1938). Rond 7 oktober 1960 zijn Lou Bennett, Gourley en Clarke in de Storyville in Keulen. Twee in de Duitse stad opgenomen nummers verschijnen op de ep 'Hot Hammond', Columbia C41334. (Jazzdiscograaf Tom Lord noemt foutief als basist Jean-Marie Ingrand). Jean-Christophe Averty mocht elke donderdag vanaf oktober 1960 een kwartier jazz uitzenden voor 'Tele-Music'. Lou Bennett kreeg in die reeks minstens zeven televisiesessies met Raymond Court, Pierre Favre en Franco Manzecchi, enkele daarvan zijn op video te bekijken.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

FORM APPROVED
Budget Bureau No. 33-R012-42 ✓

REGISTRATION CARD (Men born on or after July 1, 1924, and on or before December 31, 1924)
(Also for the registration of men as they reach the 18th anniversary of the date of their birth on or after January 1, 1943.)

SERIAL NUMBER W. 585	1. NAME (Print) Louis Joynes Benoit	ORDER NUMBER 14282
2. PLACE OF RESIDENCE (Print) 1900 Lauretta Avenue Baltimore 23, Maryland		
[THE PLACE OF RESIDENCE GIVEN ON LINE 2 ABOVE WILL DETERMINE LOCAL BOARD JURISDICTION; LINE 2 OF REGISTRATION CERTIFICATE WILL BE IDENTICAL]		
3. MAILING ADDRESS Same		
4. TELEPHONE None	5. AGE IN YEARS 18	6. PLACE OF BIRTH Philadelphia
DATE OF BIRTH May 18, 1926		Penna.
7. NAME AND ADDRESS OF PERSON WHO WILL ALWAYS KNOW YOUR ADDRESS Mrs. Gladys Benoit (mother) 1900 Lauretta Avenue		
8. EMPLOYER'S NAME AND ADDRESS Dan Bros. shoe repairing Co.		
9. PLACE OF EMPLOYMENT OR BUSINESS 1032 S Charles St., Baltimore, Md.		
I AFFIRM THAT I HAVE VERIFIED ABOVE ANSWERS AND THAT THEY ARE TRUE.		
DSS Form 1 (Rev. 11-16-42) 416-21630-4 (OVER) Louis Benoit		

De 'registration card' van dienstplichtige Lou Bennett.

In januari **1961** verlaat Bennett club Blue Note en toert een maand in Duitsland. Teruggekomen vertolken Lou Bennett, Elek Bacsik en Franco Manzecchi 'Brother Daniel' op 31 maart voor Discorama met een televisie-opname door de ORTF (Office de Radiodiffusion-Télévision Française).

Bekijk deze opname hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=6XNTLHgSdKs>

Op dinsdag 18 april 1961 stonden in de Olympia in Parijs twee formaties op de affiche: het Thelonious Monk Quartet met Charlie Rouse, bassist John Ore en drummer Frankie Dunlop en het Lou Bennett Trio met Gourley en Clarke en als gastsaxofonist Barney Wilen.

Op 29 april 1961 zijn Bennett, Gourley, Clarke in de Blue Note begeleiders van trombonist J.J. Johnson (1924-2001). Op video 'Modern Jazz at the Blue Note'.

Op 1 juli 1961 speelt tenorsaxofonist Brew Moore **(4)** in de Blue Note met Bennett, Gourley en Clarke. 'Zonky', 'Satin doll' en 'Broadway' staan op 'Live In Europe 1961'. Te zien op video 'Modern Jazz at the Blue Note'. Deze plaat bevat ook vier nummers uit Stockholm, echter zonder Bennett.

Van 9 juli tot 20 augustus 1961 organiseerde de 'Hot Club de Belgique' vijf zondagen na elkaar concerten in het Kursaal te Oostende. Ook Lou Bennett nam eraan deel.

Op zondag 30 juli 1961 verhoogt tijdens het Comblain-laTour Festival het trio Lou Bennett, met Gourley en Clarke, het jazz-peil. 'Het meeste applaus is besteed voor de soul van Bennett', schrijft Mon Devoghelaere in zijn 'Jazzlogboek' (zie ook pagina 5 van deze Jazzflits).

Op 19 september 1961 neemt Jack Sels zijn enige studio-album op in de Brusselse Decca Studio: 'The Sexy Sax Of Sels & Swinging Friends'. Het Jack Sels/Oliver Jackson Quartet heeft gitarist Philip Catherine (°1942) uitgenodigd en op orgel 'Goliath' alias Lou Bennett. De opnamen zijn ook uitgebracht als 'Sax Appeal' (Relax 30004). Origineel als 'Jack Sel(l)s Jazz' op Delahay.

In oktober 1961 is Bennett nog eens in Parijs, Philip Catherine is mee in de studio voor de herkenningmelodie van het populaire 'Salut les Copains'. Op de single worden de meisjes begroet met een 'Salut les copines' (RCA 45-185).

Ook in 1961 speelt Bennett 'Un Portrait De Ray Charles'. 'Hit the road Jack' en 'What'd I say' ontbreken niet op de plaat (RCA 76.534).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Over zijn populariteit in Frankrijk heeft Bennett inmiddels niks te klagen. Jazz Magazine (november 1961) publiceerde een 'poll' met Europe 1. Bij de orgelisten: Lou Bennett (31.463 stemmen), Jimmy Smith (25.342) en Wild Bill Davis (4.240). Chauvinisme is de Fransen niet vreemd...

Op 26 februari **1962** speelt het Lou Bennett Trio in Brussel een concert voor de Europese Radio Unie, programma 'Jazz Partout', organisatie RTBF (Radio-Télévision Belge).

Op maandag 26 maart 1962 bracht Bennetts faam hem naar het Cultureel Centrum in Ukkel. Hij trad op met Philip Catherine en drummer Vivi Mardens (*26 mei 1939) **(5)**. De affiche werd gedeeld met het sextet van saxofonist Alex Scoria (1931-2021).

In april 1962 wordt aan de Rue d'Artois gefilmd voor 'Jazz at the Blue Note', 55 minuten, met Herb Geller (altsax), Lou Bennett, Jimmy Gourley, Simone Chevalier (Ginibre) (zang) en Kenny Clarke **(6)**.

Bekijk een fragment met Bennett:

<https://tinyurl.com/bdeyt9ru>

In die Blue Note maakt Bennett kennis met een zekere Sonia. Ze trouwen in 1962 en Bennett beslist in Europa te blijven. Op de dag van hun huwelijk komt de baas van de Jamboree Jazz Cave in Barcelona hem een contract aanbieden. Tijdens de zomermaanden trad Bennett veel op in Spanje, met René Thomas, Philip Catherine, André Condouant, Kenny Clarke, Billy Brooks. Zo ook in de Whisky Jazz in Madrid, in Almeria, Barcelona, La Coruna en Segovia. Bij zijn terugkeer van Spaanse optredens vond hij altijd werk in de Blue Note tot die in 1968 gesloten werd.

Er bestaat een korte film 'Lou Bennett trio at the Atomium' van 8 mei 1962, voor RTB TV Schaarbeek - Jazz Pour Tous, met Lou Bennett, Philip Catherine en Vivi Mardens. Ze vertolken 'Something by John' en 'April in Paris'.

Op 5 augustus 1962 is het Lou Bennett trio geboekt tijdens Comblain-la-Tour Festival. Mon Devoghelaere schrijft: "Ondanks een slechte weergave van de Hammondsolo's was het optreden van Bennett een enorm succes, niet in het minst door de inbreng van de jonge gitarist Philip Catherine en de getrouwe Clarke-imitatie Vivi Mardens. Het trio speelt glansrijk 'Jubilation', 'Far out' [vervolg in de rechterkolom...](#)

Vlnr: Philip Catherine, Lou Bennett en Vivi Mardens tijdens het Festival International de jazz de Comblain-la-Tour 1962.

(Foto: Archief Vivi Mardens)

east', 'Willow weep for me', 'Wonderful wonderful' en 'Something back home'. Mon Devoghelaere refereert aan een kort filmpje van Comblain 1962 met Lou Bennett, Sadi, Yusef Lateef en de Adderley's.

Op 15 en 16 december 1962 is Lou Bennett twee dagen in Salle Wagram, Parijs.

Beluister hier het Lou Bennett Quartet in 'Sister Sadie':

<https://www.youtube.com/watch?v=pWGWDNFdCyE>

Op 3 januari **1963** is Bennett in Koblenz voor de opnamen van 'Americans In Europe, Vol. 1'. In de VS kwam hij als 'American' overigens niet veel meer. Hij keerde er zelden terug.

Op 23 maart en 20 april 1963 staat Bennett andermaal in de studio. Deze keer voor de opname in twee sessies van 'René Thomas Et Son Orchestre', ook uitgebracht bekend als 'Meeting Mister Thomas' (Barclay 84091, Fresh Sound 554).

Eind mei vinden we hem terug in Italië, waar hij op 30 en 31 mei 1963 aanwezig is op een jazzfestival in het Sportpaleis van Bologna. Een aantal maanden later, eind 1963 speelt Bennett mee op 'Echoes & Rhythms Of My Church', ook uitgebracht als 'Ecos Y Ritmos de Mi Iglesia' en 'Echoes Of Harlem', met René Thomas en Memphis Slim (Bel Air M 30-504)

(zie de afbeelding op pag. 31).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op 11 april **1964** wordt er in de Aula van het Gymnasium in het Duitse Singen gejamd met Klaus Doldinger (tenorsax), Ingfried Hoffman (orgel), Lou Bennett, René Thomas, Peter Trunk (bas) en Kenny Clarke. Er bestaat een 'Sonnymoon for two' hiervan uit een SWF-radio-uitzending.

Op vrijdag 3 juli 1964 geeft Bennett een concert tijdens het Newport Jazz Festival, waar hij optreedt in het onderdeel 'New Faces in Jazz'. Zijn begeleider was drummer Jo Jones. Het optreden kreeg lovende kritiek in de New York Herald Tribune.

Op 6 november 1964 is Bennett met René Thomas en Kenny Clarke in de Parijse Salle Gaveau, het concert werd opgenomen door de ORTF met producer André Francis.

In 1964 verschijnt het album 'Mélodies Sur l'Oreiller' ('Mélodies Pour Rêver) van Pierre Spiers et ses Solistes. Op vier van de acht nummers is de bezetting Lou Bennett, orgel; Pierre Spiers, piano en Kenny Clarke, drums (Bel Air 411.045). Wanneer deze stukken precies zijn opgenomen is onduidelijk. Het zal begin jaren zestig zijn geweest. De plaat bevat louter popmuziek. Het zijn allemaal dansbare 'slows'.

Zanger-pianist Nat King Cole overleed op 15 februari **1965**. Een 'In Memoriam'-concert werd gehouden op 19 februari 1965 in de Blue Note met Lou Bennett, Joe Turner, Nancy Holloway, Hazel Scott, Jimmy Gourley en Kenny Clarke.

Op 2 augustus 1965 schreef Bennett vanuit Barcelona een brief naar Jazz Magazine waarin enige afgunst bleek ten opzichte van Jimmy Smith.

Op 17 september 1965: Bennett in Teatro Kursaal, Lugano, Zwitserland

In januari en maart **1966** wordt 'Pentacostal Feeling' opgenomen door Lou Bennett met René Thomas en Kenny Clarke. Op sommige nummers zijn trompettist Donald Byrd met de Paris Jazz All Stars toegevoegd. Byrd studeerde toen in Parijs compositie bij Nadia Boulanger (Quincy Jones was hem in 1957 voor gegaan). ('Pentacostal Feeling' is uitgebracht als deel 62 in 'Jazz in Paris' – Universal 548 790).

In (13-14-15) augustus 1966 zijn Bennett, René Thomas en Kenny Clarke geboekt tijdens 'Jazz en Ré', het jazzfestival op Ile de Ré. Omdat zijn orgel kapot was speelde Bennett piano, iets wat hij in jaren niet had gedaan.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Lou Bennett en Vivi Mardens. Bierodrome, Brussel, 1982.
(Foto: Archief Vivi Mardens)

Van 5 tot 9 oktober 1966 vond in de Lucerna Hall in Praag het derde Internationaal Jazzfestival plaats. Rex Stewart schreef in Down Beat van 12 januari 1967 een verslag, maar het concert van Bennett met Philip Catherine en Franco Manzecchi op 5 (8 ?) oktober bespreekt hij niet. Vier nummers van dit 'Ozveny Jazzohévo Festivalu 1966' staan op Supraphon 35673.

Op 15 oktober is het Bennett Trio in de Congress Hall in Warschau voor de negende Poolse Jazz Jamboree.

In **1967** speelt het Lou Bennett Trio met gitarist André Condouant en drummer Joe Nay in 'Le Chat qui Pêche' (Parijs) (7). Op drie nummers speelt Johnny Griffin (1928-2008) mee. De opnamen zijn onder Griffs naam als een bootleg uitgebracht met de titel 'Body And Soul' (Moon 004). Aan het eind van het jaar is Bennett van de partij tijdens het 'Palmarès des Chansons'. Hij begeleidt daar op 14 december de Amerikaanse bluesgitarist John Littlejohn en het Golden Gate Quartet met Marion Williams. In februari **1968** is Lou Bennett in Jazzhouse Montmartre in Kopenhagen te vinden. Saxofonist Coleman Hawkins en gitarist Paul Weeden sluiten zich bij hem aan voor enkele nummers (Tempo di Jazz 707). In Spanje wordt op 23 augustus 1968 de soundtrack voor de film 'La Vil Seduccion' opgenomen met Lou Bennett, André Condouant en de Duitse drummer Peer Wyboris (1937-2008).

Vanaf maart **1969** doet René Thomas minder of geen beroep meer op Lou Bennett, hij gebruikt de diensten van zijn collega Eddy Louiss. Lou Bennett had niet altijd Kenny Clarke als drummer. Hij deed in de jaren 1970 tot 1975 eveneens een beroep op Al Jones, in de jaren 1978 tot 1979 op Al Levitt (1932-1994), in de jaren 1979 tot 1980 op Peer Wyboris. In **1970** toerde Bennett in Gambia en Senegal, met free-jazzdrummer Jerome Cooper (1946-2015).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

De jaren zeventig

Begin jaren zeventig verhuist Bennett naar Spanje. Omdat hij gesleur met zijn 120 kg Hammond B3 zat is, opent hij in 1975 een club aan de Costa Dorada. Hij betreft er een huis met voldoende ruimte voor zijn elektronische experimenten. In 1978 is hij klaar met zijn 'Bennett Machine', een orgel dat voldoet aan zijn elektronica wensen en mogelijkheden heeft tot effecten door het voetenwerk op de pedalen. Want, vindt hij, een orgelspeler die de bas niet met zijn voeten bespeelt is geen 'organist', maar gewoon een 'organ-player'. Bennett: 'Having taken away the lower keyboard of my Hammond, I fixed the thing up to multiply the voices: piano, vibraphones, brasses, strings, ... and put together a sort of orchestra.'

Lou Bennett live op de Spaanse televisie in 1986:

<https://tinyurl.com/byrrp3mt>

Op 19 januari **1971** nodigt Clemens Brendel vriend Lou Bennett uit in zijn studio in Heidelberg. 'Lou Bennett Plays For Clem' is het resultaat (Clem 30.001). Maakte Lou Bennett in dezelfde maand een plaat met drummer Billy Brooks en de Duitse gitarist Ira Kris (1928-2010)? Op 16 oktober 1971: Bennett in Bologna, Sportpaleis, Jazzfestival.

In het voorjaar van **1972** werd in Berlijn met saxofonist-fluitist Leo Wright en een bigband het album 'It's All Wright' opgenomen. Bennett speelt maar op één nummer mee, 'Sugar' (BASF 20.21375).

Op 3 januari **1975** overleed René Thomas (geboren in Luik op 25 februari 1927) in het Spaanse Santander. Hij was er op tournee met Lou Bennett en drummer Al Jones.

In februari **1977** neem Lou Bennett 'Jazz à La Huchette' op in Le Caveau met Bennett en Dany Doriz (Jazz Time 253621). Op zaterdag 13 augustus 1977 vindt tijdens Jazz Bilzen 'The Organ Contest' plaats: met Lou Bennett, de Engelse Mike Carr (1937-2017) en drummer Art Taylor (1929-1995) (zie de prachtige foto in het boek 'Jazz Bilzen').

Lou Bennett tijdens een concert in Namur in 1984:

<https://tinyurl.com/ymrn26xm>

Lou Bennett staat op 15 maart **1978** op de foto met gitarist Christian Escoude. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Lou Bennett op de hoes van een plaat uit 1963.

De jaren tachtig

In de jaren tachtig had Bennett een eigen kwintet, dikwijls met saxofonist Gerard Badini (1931-overleden op 25 oktober 2025). In **1981** trad het Lou Bennett Trio met Gourley en Clarke op in de 'Grill Joss' in Douala, Kameroen. Attractie was saxofonist Manu Dibango (1933-2020), hij was er geboren. Gourley sluit er vriendschap met de Kameroense Rolande Hugard, die tot 2008 zijn vriendin blijft. Ze schrijft de biografie 'Jimmy Gourley: Un Américain à Paris', 240 pagina's, Frémeaux & Associés.

In **1982** is Bennett met Vivi Mardens in de Brusselse Bierodrome van Pol Lenders (zie de foto op pag. 30).

Op 15 februari **1983** nodigt saxofonist Eddie Lockjaw Davis voor zijn album 'That's All' enkele collega's uit: Lou Bennett, Johnny Griffin en drummer George Collier (EPM 5530). Op 'Out of nowhere' soleert Bennett.

Tussen 1984 en 1991 had de Spaanse RTVE een jazzshow 'Jazz entre Amigos'. Op 27 juni **1986** was Lou Bennett uitgenodigd met Tatsuo Oki (gitaar) en drummer Al Levitt (1932-1994).

In **1988** werd het album '50 Years of Belgian Jazz' uitgebracht (Tauro Records 8811). Daarop onder meer 'On stage' van Jack Sels, Lou Bennett, Philip Catherine en Oliver Jackson (19 september 1961). Ook 'At the darktown strutters ball' van Toots Thielemans, Billy Desmedt, Jean Warland en Rudy Frankel (opname 3 oktober 1951).

De jaren negentig

Op 7 juli **1990** speelt het Johnny Griffin Trio met Lou Bennett en Billy Brooks in de Clamores Jazz Club in Madrid. Eveneens in de Spaanse hoofdstad trad Bennett in juni **1992** op met de Spaanse gitarist Ximo Tebar (*1963). Het album 'Hello Mr. Bennett' getuigt ervan. Op 9 en 10 juni 1992 werd in La Boîte in Barcelona 'Now Hear My Meaning' opgenomen met Bennett, Ximo Tébar, en uit Texas Abdu Salim (sax) en uit New Orleans Idris Muhammad (drums). Nog een plaat met Tebar: 'Son Meditteraneo' met Spaanse muzikanten, eind **1994** - begin 1995. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Van zangeres Shirley Bunnie Foy (1936-2016) werden in 2013 enkele opnamen uit 1954 tot 2009 uitgebracht door het Map Golden Jazz Label. Op 'Watch What Happens', 'Wipe Away the Evil' en 'Love Vibrations' is ze bij Lou Bennett te horen. Ik vond noch plaats, noch opnamedatum. Wellicht in Spanje.

In 1994 krijgt Bennett problemen met ademen. Hij nam zelfs zijn zuurstofflessen mee tijdens zijn tournees. Op 10 maart **1995** trad het Lou Bennett Quintet op in België, in De Kave in Lauwe.

In januari **1996** maakt zangeres Polya Jordan het album 'French Lady Sings Gospel And Jazz'. Saxofonist Benny Waters (1902-1998) speelt op twee nummers mee, Lou Bennett op één (Auvidis 6453).

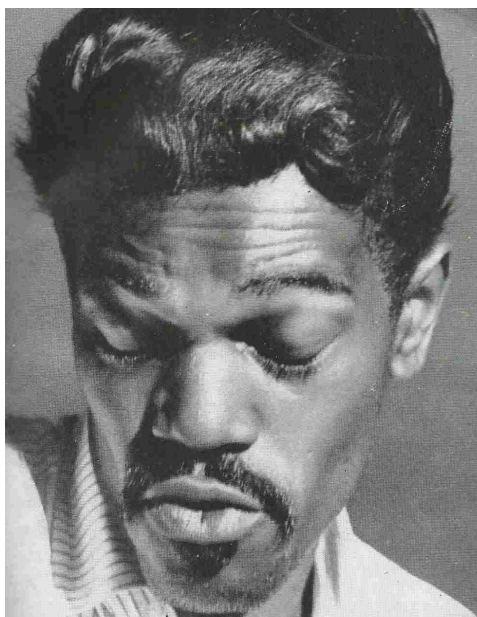
Eén van de laatste concerten van Lou Bennett vond plaats in Brussel. Helaas vond ik niet waar en wanneer. Twee personen hielpen hem op het podium. Misschien was het in een club van Pol Lenders (1917-2000).

Zijn laatste concert was op 4 januari **1997**. Kort daarna werd hij opgenomen in het hospitaal van Le Chesnay, Yvelines. Op 10 februari 1997 overleed daar de man die bekend stond als 'the Pope of the Organ'. In het bijzonder zijn pedaaltechniek stond hoog aangeschreven: met zijn linkervoet speelde hij de baspartijen.

Rhoda Scott en Stefan Patry musiceerden op zijn uitvaart. Ook Patrice Galas, Liz McComb (°1952), Hal Singer (1919-2020), Johnny Griffin (1928-2008) en Jimmy Gourley (1926-2008) kwamen daar zijn weduwe Sonia condoleren. Bennetts grafsteen ligt op de begraafplaats naast de kerk Saint-Germain du Chesnay.

Op 11 april 2013 speelde het Mythic Trio een 'Tribute to Lou Bennett' in de Parijse Sunset Jazz Club. Dat waren Stéfán Patry, Christian Brun (gitaar) en Richard Portier (drums). De opnamen staan op cd (Must Record 6224). Brun (°1965) speelde tussen 1991 en 1994 veel bij Lou Bennett. Patry had Rhoda Scott als leermeester.

Minder bekend is dat Bennett filmmuziek componeerde en soms acteerde in films met zijn muziek. The Lou Bennett & Kenny Clarke Jazz Combo is te zien in de film 'Le Glaive et la Balance' van André Cayatte, met Anthony Perkins, in een scene gefilmd tijdens het Derde Jazz Festival Antibes Juan les Pins (tussen 18 [vervolg in de rechterkolom...](#)

Un organiste de Baltimore
LOU BENNETT
est venu chercher la consécration de Paris

PRENANT la relève d'un Bud Powell en vacances, l'organiste noir Lou Bennett, accompagné par Kenny Clarke et le guitariste Jimmy Gourley, fait courir chaque soir au Blue Note les amateurs éclairés. Dissuade aux sceptiques, Lou Bennett est un musicien de choc et son jeu à l'orgue un modèle d'intelligence et d'inventivité. Lou Bennett est né le 18 mai 1926 à Philadelphie. À 21 ans, établi à Baltimore, il devient pianiste de jazz, mais en 1956 se consacre à l'orgue. Un homme l'a incité à cette conversion, Jimmy Smith-le-Grand, « notre père à tous », répète-t-il. Mais Lou Bennett n'imita pas ces bons élèves un peu serviles. Résolument, il cherche sa voie, ose traiter son instrument comme un ensemble polyphonique dont il dégage les accords les plus secrets. Le jeu au pédalier devient pour lui un moyen d'expression égal à celui d'une contrebasse : il y trace d'étourdissantes improvisations, en même temps qu'au clavier son phrasé se déploie, haletant et passionné, au travers de sonorités ensablées, ou comme tendues jusqu'à se rompre. Le talent de Lou Bennett, musicien moderne — il aime Davis, Monk, Coltrane et Wes Montgomery — est plus qu'un phénomène technique : c'est un art qui s'incarne visiblement en un homme à mesure qu'il se crée. Voir jouer Lou Bennett, c'est devenir soi-même complices de cette création. Un visage, soudain, s'illumine, comme hanté par la musique tumultueuse que des mains inspirées donnent à entendre. J.-R. MASSON.

Jean-Robert Masson (1930-2021) steekt de loftrompet over Lou Bennett in het Franse blad Jazz Magazine. In den beginne kende Lou Bennett beperkt succes. 'Had hij maar het pseudoniem 'Lou Hammond et ses Oignons Sauvages' aangenomen', schreef Masson ooit...

en 24 juli 1962) (muziek op ep Pathe 45EG620). 'Un très mauvais film' schrijft criticus René Gilson. Ook saxofonist Sonny Criss duikt in deze film op.

Op 23 augustus 1968: 'La Vil Seduccion', met Lou Bennett, André Condouant, Peer Wyboris.

In 1969 figureert Bennett in 'Ditirambo', een film van Gonzalo Suarez.

Uit 1974: 'Las Cosas Bien Hechas', met Bennett als componist.

Uit 1996: 'Nadie Como Tu' ('Nobody eats you'). Die film verhaalt over een Amerikaanse muzikant die naar Spanje komt. Verondersteld wordt dat deze deels het levensverhaal van Bennett vertelt. Overigens wordt wel beweerd dat er een verband is tussen de film 'El Momento De La Verdad' (1965) - met muziek van Piero Piccioni - en Bennett maar dat is onjuist.

Voor jazzfans die meer willen weten over het jazzorgel verwijst Frederik Goossens (docent jazz- en popgeschiedenis en methoediek aan het conservatorium van Gent) naar The International Archives for the Jazz Organ: <https://www.iajo.org/iajofram.htm>. Ook noemenswaardig is de website van de Hammond Orgelclub Nederland: <https://www.hammondclub.nl/>.

Erik Carrette (zie ook de voetnoten op de volgende pagina)

De auteur dankt Alan Westby uit Rancho Cucamonga voor het verstrekken van bijzondere informatie.

VARIA

Keith Jarretts 'The Köln Concert' best verkochte Duitse jazzalbum

'The Köln Concert' van pianist Keith Jarrett was het afgelopen jaar het best verkochte jazzalbum in Duitsland. De plaat verscheen vijftig jaar geleden en stond dit jaar centraal in de Duitse bioscoopfilm 'Köln 75'. De op een na best verkochte jazzplaat was 'Italia' van trompettist Till Brönner. Op nummer drie staat zangeres Norah Jones met 'Come Away With Me' (2002) en op vier trompettist Miles Davis met 'Kind Of Blue' (1959). 'Bewitched' van Laufey maakt de top vijf compleet. De noteringen zijn gebaseerd op verkoopcijfers in de periode november 2024 tot en met november 2025, die werden verzameld door GfK Entertainment GmbH.

Jazzbulletin 137 uit

Het decembernummer van Jazzbulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazzarchief, is uit. Op de voorkant prijkt Billie Holiday. Binnenin maakten Rudie Kagie en Hans Hylkema een reconstructie van haar Nederlandse concerten. Een greep uit de verdere inhoud: jong talent is zangeres en bassiste Nathalie Schaap. En Bert Vuijsje vraagt zich af hoe het kan dat drummers tot op hoge leeftijd doortrommelen. Ook is er aandacht voor pianiste Nora Mulder. Verder wordt stilgestaan bij het duo Ig Henneman en Ab Baars, en vertelt trompettist Edu Ninck Blok over zijn 65 jaar op de Bühne. Vanwege het veertigjarig bestaan wordt voorts het Millennium Jazz Orchestra in het zonnetje gezet. En natuurlijk bevat Jazzbulletin weer een overzicht van recentelijk verschenen Nederlandse jazzalbums.

Meer info:

<https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

VOETNOTEN LOU BENNETT

Voetnoot 1:

Family Name <i>Smith</i>	Given Name <i>James O. Smith</i>	Initial <i>J.S.</i>
Nationality (Citizenship) <i>AMERICAN</i>	Passport Number <i>C520018</i>	
United States Address <i>Philadelphia Penna</i>		
* Airline & Flight No. or Vessel of Arrival <i>EL AL (AI) 37- 1/24/1/25</i>	* Passenger Boarded At <i>PARIS</i>	
Permanent Address <i>32 E. TULPENACKEN ST. PHILADELPHIA, PA.</i>		
Birthdate <i>8/12/28</i>	NEW YORK, N. Y. 66 ADMITTED	

Een 'boarding pass' met de juiste geboortedatum van Jimmy Smith.

Voetnoot 2:

Ook in Europa zijn er veel orgelisten actief. In **Frankrijk** Eddy Louiss (1941-2015), Patrice Galas (°1948), Richard Galliano (°1950), Stéfano Patry (°1962). In **Nederland**: Herbert Noord (1943-2022), Bert van den Brink (°1958), Carlo de Wijs (°1962), Arno Krijger (°1972). In **België**: Billy Desmedt (in 1951 opnamen met Toots Thielemans), Joël Vandroogenbroeck (1938-2019), André Brasseur (°1939 – met in 1965 zijn wereldhit 'Early bird'), Yvan Guilini (°1946), Dirk Van der Linden (°1969), Thierry Smets (°1956), Alan Van Zeveren (°1963). (Hammondvirtuosoos Gus Clark (Gustave De Clercq) (1913-1979) rekenen we niet tot het jazzgenre.) In **Duitsland**: Ingfried Hoffmann (°1935), Barbara Dennerlein (°1964). In **Spanje**: Mauri Sanchis (°1974), de Rafa Nadal op Hammond.

Voetnoot 3:

In 1958 opende manager Ben Benjamin in Parijs de Blue Note op de plaats van jazzclub Le Ringside. Die was tot in 1957 in handen van bokser Sugar Ray Robinson (1921-1989). Jimmy Gourley werd de huisgitarist en vanaf 1 januari 1959 trad drummer Kenny Clarke er bijna dagelijks op.

Voetnoot 4:

Brew Moore (1924-1973) overleed na een fatale valpartij in de Tivoli Gardens in Kopenhagen.

Voetnoot 5:

Iemand die meegegroeid is met de Belgische jazz is drummer Yves 'Vivi' Mardens. Hij werd op 26 mei 1939 geboren in Sint-Gillis. Begin jaren zestig trad hij op met Philip Catherine in de Brusselse Blue Note, toen met directeur bassist Benoît Quersin (1927-1992). Overdag was Mardens professor aan de U.L.B. (Université libre de Bruxelles), veel avonden concerten met Albert Nicholas, Bill Coleman, Pepper Adams, Dave Pike, Nathan Davis, Barney Wilen, Sonny Criss, Jack van Poll en Lou Bennett. En met de Belgen, René Thomas, Bobby Jaspar, Jacques Pelzer, Sadi, Herman Sandy. Op 7 augustus 1960 begeleidt Mardens zangeres Helen Merrill in Comblain-la-Tour in een ensemble van pianist Leo Souris, waarbij Jacques Pelzer en Benoît Quersin.

Voetnoot 6:

Zangeres Simone Chevalier (1929-2018) was de vrouw van Jean-Louis Ginibre, hoofdredacteur van Jazz Magazine. Met George Wein was ze de organisator van de Grande Parade du Jazz in Nice.

Voetnoot 7:

André Condouant (1935-2014) uit Guadeloupe kwam in 1957 naar Parijs. In zijn biografie staat genoteerd dat hij in de Olympia optrad in Josephine Bakers Revue 'Paris Mes Amours', april 1968. In 1988 trad hij op in de New Morning met bassist Hein van de Geyn (°1956), Jacky Terrasson (piano) en André Ceccarelli (drums).

DE HOEZEN VAN DAVID STONE MARTIN

David Stone Martin was een grafisch kunstenaar die meer dan vierhonderd jazzplatenhoezen ontwierp, vooral in de jaren veertig en vijftig. Zijn stijl — losse inktlijnen, subtiele kleuren en expressieve portretten — definieerde het gezicht van jazz op vinyl. Stone Martin werkte veel voor Norman Granz en zijn labels Clef, Norgran, Verve en Pablo Records.

David Stone Martin werd in 1913 in Chicago geboren. In 1935 studeerde hij af aan de kunstacademie en in de vroege jaren veertig vertrok hij naar New York. Daar raakte hij bevriend met pianiste Mary Lou Williams. Toen zij in 1944 een plaat voor het Asch-label maakte vroeg ze Stone Martin om de hoes te ontwerpen. Zijn eerste hoesontwerp. Dat ontwerp beviel label-eigenaar Moses Asch zo goed, dat hij hem nog tal van andere opdrachten gaf. Ook voor zijn sub-labels Disc en Stinson. Stone Martins werk sloeg zo aan dat hij rond 1950 al meer dan honderd hoezen voor verder ook onder meer Mercury en Dial ontworpen had. Een grote opdrachtgever was impresario en labeleigenaar Norman Granz. Voor hem begon David Stone Martin in 1945 te werken. Behalve honderden platenhoezen ontwierp hij voor Granz ook het logo — een man met een trompet — voor zijn Jazz at the Philharmonic, een concertreeks die van 1944 tot 1983 liep en die artiesten van naam wereldwijd een podium buiten jazzclubs bood. Opnames van de concerten bracht Granz op talloze platen uit.

Martins stijl was onmiskenbaar: vloeiende, handgetekende lijnen, die perfect aansloten bij de improvisatie van jazz. Hij maakte geen statische portretten, maar legde muzikale energie vast. Stone Martin ving de ziel van de muziek in een paar rake pennenstreken, aldus jazzfestgallery.com. Zijn werk is opgenomen in de collectie van onder meer het Metropolitan Museum of Art, het Art Institute of Chicago en de Smithsonian Institution. In 1986 organiseerden de New York Public Library en het Museum of Performing Arts een grote overzichtstentoonstelling getiteld 'Designs in Jazz'. Nog in 2016 kreeg hij in Nederland een eerbetoon, toen Sem van Gelder in zijn Groningse platenwinkel Swingmaster een verzameling hoezen van hem tentoonstelde. **Hans van Eeden**

David Stone Martin in 1947 bij enkele ontwerpen voor platenhoezen. (Foto: William P. Gottlieb)

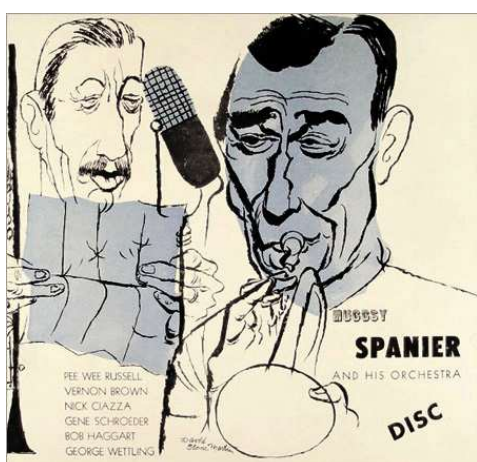
Het eerste hoesontwerp van David Stone Martin. Gemaakt in 1944 voor een plaat van Mary Lou Williams voor Asch.

Tal Farlow, Norgran, 1955.

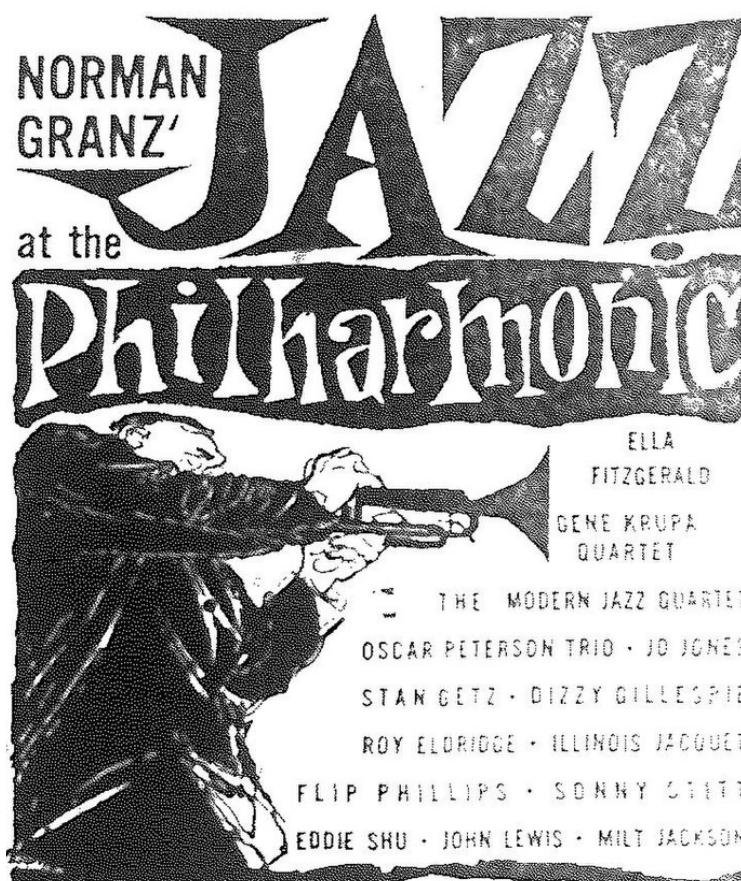
Bud Powell, Norgran, 1956.

Muggsy Spanier, Disc, 1947.

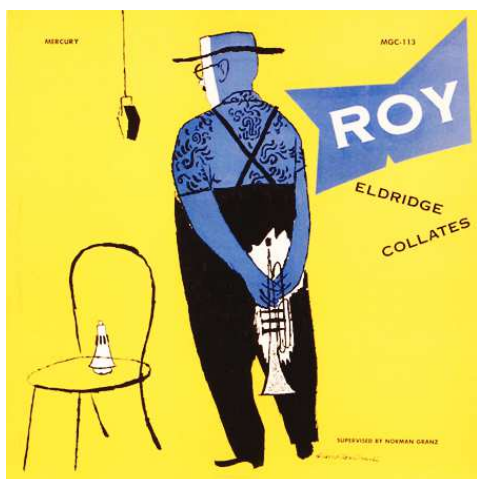
[Rechterkolom boven](#): een ontwerp uit 1979 voor een plaat van Interplay Records. [Rechterkolom onder](#): een affiche voor een optreden van Jazz at the Philharmonic in Cleveland met het JATP-logo ontworpen door David Stone Martin.

[Meer hoesontwerpen van David Stone Martin vindt u op de volgende pagina.](#)

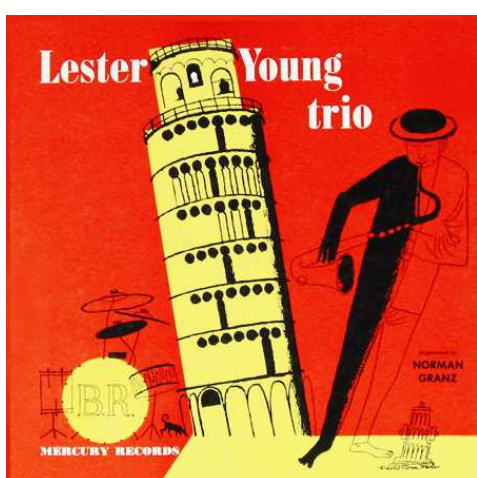

Wed. Eve. Sept. 19

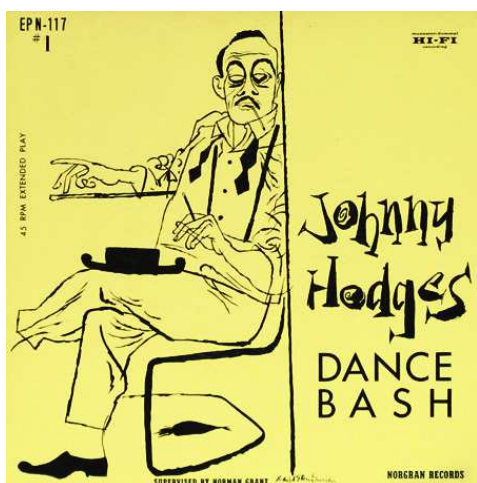
CLEVELAND MUSIC HALL 8:30 P.M.

Roy Eldridge, Mercury, 1952.

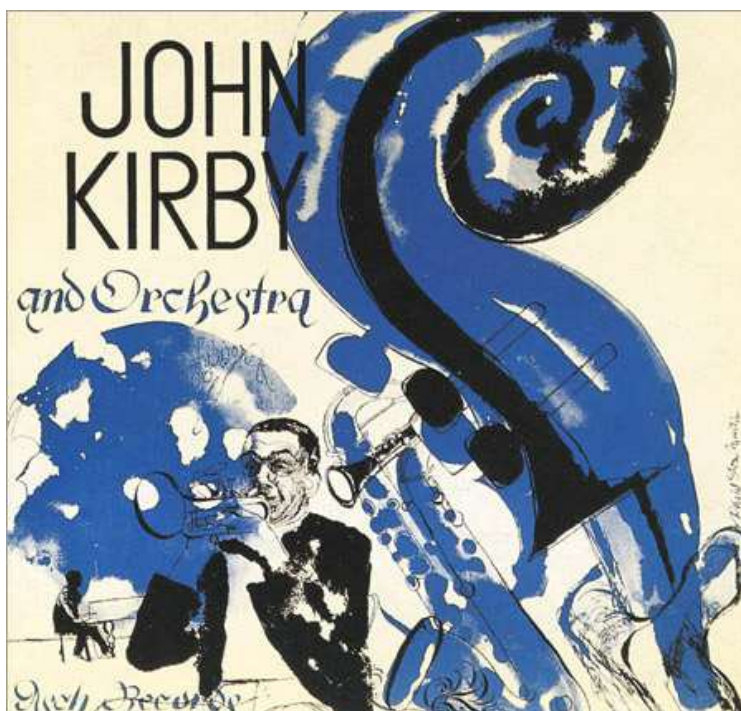

Lester Young, Mercury, 1952.

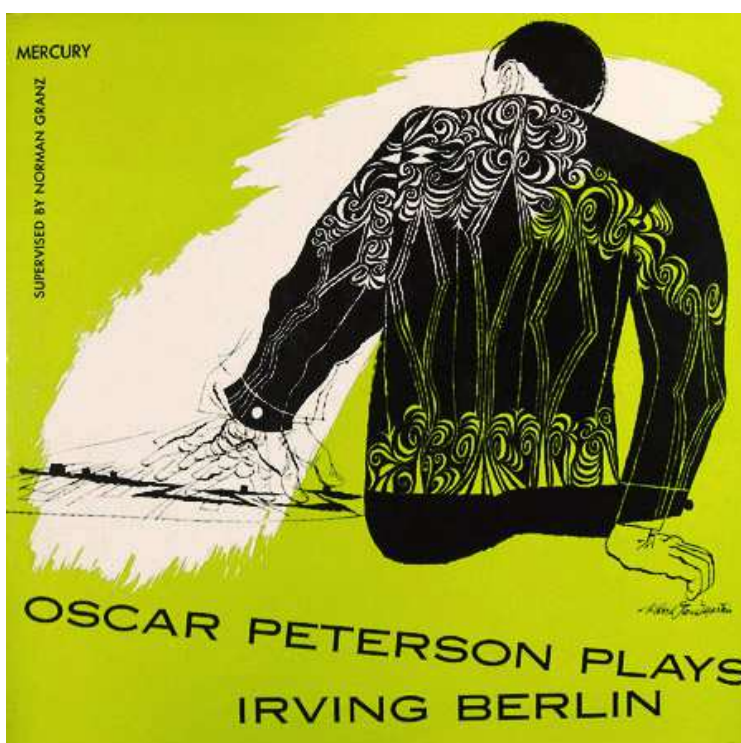

Johnny Hodges, Norgran, 1955.

'Improvisation asks everyone to risk what they think they know, and offers them an opportunity – through listening – to discover something new in themselves. Jazz shines a light on what we are allowing to slip away in our brittle and fractured world, making our art form more relevant today than ever before.' - Maria Schneider

John Kirby, Asch, jaren veertig.

Oscar Peterson, Clef, 1954.

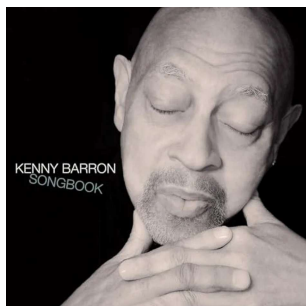
HET ALLERLAATSTE BERICHT IN JAZZFLITS

Hoofdpodium Internationale Jazzdag 2026 in Chicago

Het hoofdpodium van de vijftiende Internationale Jazzdag staat op 30 april 2026 in Chicago. De stad zal onder meer onderdak bieden aan het jaarlijkse All-Star Global Concert. De Internationale Jazzdag is een initiatief van de VN-organisatie UNESCO en heeft toetsenist Herbie Hancock als geestelijke vader. De dag wordt met concerten in bijna tweehonderd landen gevierd, waaronder Nederland en België.

JAZZWEEK TOP DRIE

21 december 2025

1 Kenny Barron

Songbook
(Artwork)

2 Nat Adderley Jr.

Took So Long
(Independent)

3 Brandon Sanders

Lasting Impression
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio](#); (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Feike Grit, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 december 2025

Mike Flynn, [Jazzwise](#):

TOM OLLENDORFF TRIO (FEATURING AARON PARKS)

Where IN The World (Fresh Sound Records)

Krzysztof Komorek, [Donos kulturalny](#):

TOMASZ STANKO

Polish Radio Sessions 1970-91 (Polskie Radio)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

ZANUSSI 3

A Keen Beast (Sauajazz)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

SASHA BERLINER

Fantôme (Outside In Music)

Nuno Catarino, jazz.pt:

ORÉ

Matter Antimatter (TryTone)

Tony Dudley-Evans, [UK Jazz News](#):

PAUL ROGERS

Peace And Happiness (Fundacja Sluchaj)

Lars Mossefinn, [Dag og tid](#):

LISA DILLAN

Jorda (Snøtind plateselskap)

Patrik Sandberg, [Orkesterjournalen](#):

BRITTA VIRVES TRIO

Simple Things (Whirlwind)

Cim Meyer, [All That ...](#):

KATHRINE WINDFELD SEXTETT

Aldebaran (Stunt Records)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

MYSZKOWSKI/BROWN

Aga!nst (Lydian Series)

Axel Stinshoff, [Jazz thing](#):

KENNY BARRON

Songbook (Artwork Records)

Luca Vitali, [Giornale della Musica](#):

FRANCESCA REMIGI

Witchess (Hora Records)

Yves Tassin, [JazzMania](#):

WISSELS, ROCHA, KUMMERT

Come What May (Autoproduction)

Jos Demol, jazzhalo.be:

ULLMANN, OBERG, FONDA, ULRICH

New Conference Call (HAT HUT Records)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

JÄNIS FEDOTOVS

Baryon Acoustic Oscillation (Jazz Family)

Christof Thurnherr, [Jazz'n'More](#):

STARGAZERS

Stargazers (Night Dreamers)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

ELEANNA PITSIKAKI

Aroma (Timezone Records)

Bega Villalobos, [In&OutJazzMagazine](#):

RODRIGO AMADO

The Bridge Further Beyond (Troost Records)

Kateryna Ziabliuk, [Meloport](#):

OLEKSANDR MALYSHEV

Live At 32 Jazz Club (UA)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).